

Faderens nådige hjerte
af Peter Tinggaard

**Gratis netudgave, som indeholder
bogens tre første kapitler**

Faderens nådige hjerte

En bog af
Peter Tinggaard

Udgivet af Forlaget Tinggaard.
Første oplag
Gratis netudgave med
bogens tre første kapitler

Faderens nådige hjerte, 1. oplag.

Copyright © 2017 ved Peter Tinggaard

Copyright © 2017 Forlaget Tinggaard

Udgivet af Forlaget Tinggaard,

Maleriet på forsiden: “Security” © David Bowman

I kan se mere af hans kunst her: www.davidbowmanart.com

Denne særlige og gratis netudgave må gerne downloades og deles, MEN den må ikke sælges videre for penge.

Layout forside: Peter Tinggaard

Bogens layout: Peter Tinggaard

Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse, herunder mediebrug, af denne bog eller dele heraf er ikke tilladt uden tilladelse fra forfatteren.

Alle skrifthenvvisninger er taget fra Den Autoriserede Danske Bibel af 1992 - hvis ikke andet er oplyst.

Første oplag: 2017

Tryk: DARDEDZE HOLOGRAFIJA i Letland

ISBN: 978-87-994933-5-7

1

Det er dig først, Peter!

1 Joh 4,19: "Vi elsker, fordi han elskede os først."

Jeg havde længe været frustreret over mit liv. Jeg var så optaget af andre menneskers tanker og ønsker, at jeg dagligt kom til at gøre ting, som jeg ikke var helhjertet til stede i. Hvis du havde spurgt andre mennesker, hvad de tænkte om mig, ville du uden tvivl havde fået nogle rigtig gode og imponerende tilbagemeldinger: "En god leder ... meget pligttopfyldende ... en trofast ven ... totalt overgivet til Gud ... osv." Men andre mennesker kunne selvfølgelig ikke se, hvad der foregik inde i mig. For jeg var god til at skjule de negative følelser og frustrationer, som gemte sig under overfladen af mit store tjenersind.

Dog var følelserne for det meste ikke så stærke, og jeg havde lært at leve med dem. Ja, jeg havde desværre lært at overhøre mit hjertes signaler, og derfor søgte jeg heller ikke efter forandringer i mit liv. Jeg havde godt nok kun en begrænset mængde glæde på min vandring, men pligten og ansvaret og min veltrænede vilje drev mig frem dag efter dag efter dag. Samtidigt havde jeg så lidt kontakt med mit hjerte, at jeg mente, at det var en god ting, at jeg lagde mit liv ned for at tjene andre. Det var ikke på dette område, at skoen var begyndt at trykke. Bestemt ikke. Jeg følte mig som en sand efterfølger af Jesus, når jeg lagde mit liv ned for andre. Nej, min voksende frustration skyldtes alle de dunkle følelser, som luskede efter mig og langsomt begyndte at vokse i styrke, jo mere jeg ofrede mig selv for andre.

Der havde tidligere været nogle få perioder i løbet af min

6 - Det er dig først, Peter!

barndom og ungdom, hvor jeg var blevet ramt af de samme dunkle følelser. Men det skete kun sjældent, og jeg fik det altid godt igen, når jeg efterfølgende fik nok tid alene til at lukke verden og andre ude. Derfor klarede jeg gang efter gang at overhøre mit hjertes nødråb ved at feje det hele ind under gulvtæppet. Jeg lærte i stedet en række forsvarsmekanismer, som begrænsede den indflydelse andres behov havde på mig. Jeg lærte at forsvinde ud på toilettet, hvor døren kunne låses, og hvor jeg for en tid var fri for andres krav. Jeg lærte at elske bøger – og forsvandt dag efter dag ind i en verden, som aldrig krævede mere end det, jeg havde lyst til at give. Jeg blev gradvis mere og mere indadvendt, fordi jeg søgte væk fra andres indflydelse. Jeg lærte at bruge computerspil og film som redskaber til at overdøve larmen fra andres konstante forventninger. Når jeg brugte disse forskellige forsvarsmekanismer, klarede jeg for det meste ”at tage vare på mig selv”, og derfor kom jeg kun sjældent i kontakt med den skumle bagside af mit ufrivillige tjenersind.

Den bedste katastrofe

Men så skete der noget, der vendte op og ned på mit liv. Det var den bedste katastrofe, der nogensinde har ramt mig. Jeg blev gift med verdens smukkeste og dejligste kvinde. Jeg var sikker på, at min kone var en uvurderlig gave fra Gud, men ægteskabet fremkaldte alligevel en række negative følelser i mig. For jeg havde en vedvarende følelse af, at min kone ønskede mere af min tid end den mængde tid, jeg var klar til at give til hende. Derfor følte jeg, at jeg var tvunget til at skære ned på min livsnødvendige alene-tid. Det skal dog siges, at det ikke var min kone, der skabte problemet. Hun var Guds redskab til at tvinge mine sår frem i lyset. Hendes største ”fejl” var ganske enkelt, at hun virkelig havde lyst til at være sammen med mig. Og det kan man vel ikke bebrejde hende. Jeg var også selv meget forelsket, men jeg evnede alligevel ikke at tage vare på mig selv, når jeg var sammen med et andet menneske. Ikke engang min egen kone.

Halvandet år senere fik vi vores første søn, Samuel, og derved mistede jeg endnu et luns af min ”livsnødvendige” alene-tid. Han gav mig mere glæde, end jeg nogensinde havde oplevet, men jeg følte alligevel, at jeg konstant skulle stå klar til at tage mig af både min kones og min søns utallige behov. Det medførte en situation, hvor jeg ikke længere havde ”nok” alene-tid til at tage vare på mig selv. Jeg var omringet af folk, som virkelig elskede mig, men jeg var alligevel ved at miste mig selv. Jeg mærkede, hvordan min krop og mine følelser begyndte at reagere mere og mere. Der opstod en nedadgående spiral af negative følelser, som jeg ikke selv kunne håndtere.

Det var særligt i forhold til min kone, at jeg kom i kontakt med disse negative følelser. Hun kunne fx bede mig om at vaske op eller at skifte ble på vores søn, og jeg ville næsten altid gøre det med det samme. Men indvendigt følte jeg mig som et såret dyr, der var trængt op i et hjørne. Og det frustrerede mig virkelig. Jeg hadede disse irrationelle følelser, fordi de slet ikke gav mening for mig. De var langt stærkere end det, de burde være – ud fra den konkrete situation, og de var alt for ofte i strid med min fornuft. For hver gang min kone bad mig om at gøre noget, som jeg umiddelbart ikke havde lyst til at gøre, spurgte jeg mig selv: ”Er det rimeligt, at jeg skal gøre dette?” Og langt de fleste gange erklærede min fornuft, at det var ”nogenlunde fair”. Men på trods af dette var jeg ikke i stand til at annullere de negative følelser, som opgaven medførte.

Derfor foreslog jeg en dag til min kone, at vi skulle afsætte en aften til bøn og til at søge Guds hjælp. Vi havde allerede haft flere gode snakke om min situation, så hun forstod nogenlunde, hvad det drejede sig om. Hun kunne sagtens se, at jeg havde brug for hjælp, og hun ville gerne stå sammen med mig. Vi satte derfor en aften af til bøn, og denne aften vendte Gud op og ned på mit liv. Han gav mig en ”ny begyndelse”, og årene siden da har dybest set været en langsom udforskning og videreudvikling af det liv og den åbenbaring, som Gud gav mig den aften.

8 - Det er dig først, Peter!

Min kone og jeg havde tidligere modtaget undervisning om en type forbøn, hvor det overordnede fokus er at åbne sig for Guds lys ind i hjertets mørkeste afkroge.¹ Disse mørke afkroge opstår i mennesker, fordi vi takler vores indre mørke og vores negative følelser med en lang række undvigemanøvrer. Vi har nemlig ikke lyst til at røre ved det, som gør ondt. Det svarer til den reaktion, vi får, når vi rører ved en varm kogeplade. Smerten driver os til hurtigst muligt at fjerne hånden fra kogepladen. Sådan reagerer vi også indvendigt, når vi kommer til at røre noget, som gør ondt. For vi har ikke lyst til at mærke den dybe sorg, eller skam, eller forkastelse, som vi bærer indvendigt. Derfor har vi alle en række lukkede områder i vores liv, som vi helst ikke vil røre ved.

Når vi på denne måde holder døren lukket for konkrete områder af vores liv, så holder vi derved også Gud og andre mennesker på afstand af vores indre mørke. Sådan fungerer det virkelig. Så længe vi ikke vil se smerten i øjnene, står vi billedlig talt på afstand af smerten, og vi vælger således at have et aflåst, hemmeligt rum inden i os selv. Når vi så beder Gud om at komme med lægedom ind i dette sårede område, vil han meget gerne komme, men han vil ”mødes” med os på det sted, hvor problemet faktisk sidder – og ikke på sikker afstand af såret. På samme måde som en almindelig læge ikke vil nøjes med at undersøge ansigtet, hvis det er armen, der er kommet til skade. Med andre ord må vi først få hjælp til at turde træde ind i det rum, hvor smerten og mørket bor, før vi kan forvente, at Gud skal bringe sin lægedom og sit lys derind.

At træde ind i sit eget indre mørke er noget af det vanskeligste og mest skumle, som et menneske kan gøre, og det vil ofte føles, som om vi er helt alene, når vi endelig gør det. Men det er vi ikke! Slet ikke! Den Gud, som kalder os til at give vores hjerter

1 Bønnemetoden indeholder to hovedelementer. A) Første trin er at gøre sig sårbar og at give sig lov til at mærke smerten i sit indre. Man lader sig lede af både Helligånden og af sine egne sårede følelser til at finde roden til problemet. B) Andet trin er at invitere Jesus ind i selve problemets kerne, når man føler, at man er kommet helt ind til roden af problemet.

helt til ham, står hele tiden klar til at indtage nyt land i vores indre. Korset demonstrerede én gang for alle, hvor meget han er villig til at betale for vores frihed. Derfor bliver han altid enormt begejstret, når han får lov til at vandre sammen med os ind i et område af vores hjerter, som tidligere var aflåst på grund af frygt og skam. Han ved selvfølgelig, hvor meget det koster os at afdække vores dybe sår, men han forstår også at værdsætte det. Der er intet, som han værdsætter mere end vores hjerter. Hver gang vi med frygt og bæven åbner vores hjerter for ham, kommer der tårer af glæde og begejstring i hans faderlige hjerte. Når han får plads til at vandre sammen med os ind i mørket, kan vi forvente store ændringer i vores liv. For de tanker og ord, han vil plante i os – inde i hjertets aflåste mørkekamre, bærer lysets kraft i sig. De har magt til at bryde mørkets lænker.

Det var med dette udgangspunkt i tankerne, at min kone og jeg indledte den omtalte bønnestund. Sammen forsøgte vi at komme i berøring med de negative følelser, som jeg var så irriteret over. Jeg beskrev stille og roligt mit problem for min kone, mens hun lyttede og til dels forsøgte at sætte sig i mit sted. Jeg gjorde mit allerbedste for at sætte ord på de følelser, jeg mærkede. Samtidigt forsøgte jeg at give mest mulig plads til følelserne, så jeg kunne mærke dem og gribe fat i dem – mens jeg hele tiden afventede de tanker og input, som Helligånden gav mig (og min kone) undervejs i processen. Det syn og de tanker, som jeg her vil dele, var noget af det, Helligånden viste mig i løbet af denne aften i bøn.²

Et livsforvandlerende syn

I et syn så jeg mig selv som et lille barn i en babylift. Jeg var under et halvt år, og jeg lå og kiggede op på min mor, som var ved at snakke med en ung afrikansk kvinde. På dette tidspunkt

2 Det, jeg her omtaler som et "syn", skal ikke misforstås. Det var ikke noget, jeg så, ligesom man ser en film på et fjernsyn. "Synet" blev afspillet som nogle meget levende tanker og fornemmelser inde i hovedet. Ligesom en meget levende dagdrøm.

10 - Det er dig først, Peter!

i mit liv var mine forældre missionærer i Kenya, og de arbejdede meget tæt sammen med unge kenyanske mænd og kvinder. De inviterede en masse folk ind i vores hjem, og vi havde også lange perioder, hvor unge kenyanere boede hos os. Alt dette betød, at vi som børn var velsignet med nogle fantastiske legekonkter/tanter, som virkelig elskede os, men bagsiden af medaljen var, at vi ofte måtte dele vores forældre med dem. Der var ingen, som råbte ad mig, eller som behandlede mig dårligt. Slet ikke. Det, jeg oplevede, var blot en lang række almindelige situationer, der gentog sig lidt for ofte. Det var noget, som mange andre børn også har oplevet. Når forældre har gæster på besøg, vil de stort set altid tage sig af gæsterne først, og de vil lære børnene at vente og at opføre sig ordenligt. Børn, som er udadvendte og livlige, skal nok sørge for at tiltvinge sig deres forældres opmærksomhed alligevel, men ikke de stille og indadvendte børn. Sådanne ”engle”-børn vil blot rette sig ind efter det, som forventes af dem, mens de skjuler, hvordan de virkelig har det.

Jeg lå altså og kiggede på min mor og var rigtig ked af det. Jeg havde lyst til at græde, men gjorde det ikke. Jeg stirrede blot og ventede på, at hun skulle se mig. Jeg afventede, at hun skulle blive færdig med den unge dame, så der kunne blive tid til mig.

Når jeg deler dette, er det vigtigt for mig at understrege følgende: Jeg er så stolt af mine forældre, og jeg har haft en rigtig god barndom. Jeg har fået SÅ MANGE GODE TING med fra dem, at jeg kunne skrive en hel bog om det. Fx ved jeg, at min mor har bedt utallige bønner for mig og mine søskende, og Gud viste mig for nylig, at hendes bønner har haft meget stor indflydelse på mit liv. Men ingen mennesker er perfekte, og derfor får alle børn nogle ridser på sjælen fra deres forældre, selvom det bestemt ikke er forældrenes intention.

Jeg kunne tydeligt genkende følelserne fra denne situation. Oplevelsen af at skulle tilsidesætte mine egne behov og ønsker, indtil andres behov var blevet mødt, var meget levende for mig. Men jeg anede ikke, hvordan jeg skulle løse mit problem. Dog

vidste jeg, at Jesus ville hjælpe mig, og derfor bad jeg ham om at komme. Det var trods alt det, som var hele formålet med denne bønnestund: At give Jesus adgang til mit mørke, så hans lys kunne fordrive mørket.

Jesus og mig

Næsten med det samme jeg havde vendt mit blik og mine tanker mod Jesus, kom han. Han trådte ind i synet og gik direkte hen til det lille barn. Han kiggede ikke en gang på min mor og den unge kenyanske kvinde, for al hans opmærksomhed var rettet mod det lille barn (som jo var mig). Han tog mig op i sine arme og holdt mig tæt, mens han så på mig med sine kærlige øjne. I dette øjeblik følte jeg mig som et barn i farmands arme, og jeg følte mig enormt elsket og værdsat. Den sorg, jeg tidligere havde haft, var pludselig helt væk. For i hans arme var jeg beskyttet fra alt andet, og det eneste, jeg kunne gøre, var at tage imod hans kærlighed og glæde.

Mens Jesus fortsat holdt mig og virkelig frydede sig over mig, opstod der noget nyt i synet. Pludselig begyndte alle mulige vigtige personer at nærme sig Jesus. Det var mægtige konger og store verdensledere. Mennesker, som havde ansvaret for millioner af mennesker. Jeg tænkte med det samme: "Nu må Jesus selvfølgelig tage sig af disse vigtige personer, men hvor er jeg heldig, at jeg fortsat kan være i hans arme, mens han snakker med dem."

Men her tænkte Jesus slet ikke det samme som mig. Hver gang nogen kom tæt på ham, holdt han en hånd op og viftede dem væk, som om de var simple tjenere. Budskabet i hans kropssprog var klart og tydeligt: "I må vente til senere. Jeg er i gang med noget, som er langt vigtigere end jer!" I stedet erklærede han til mig: "Peter, det er dig først!" Han udtalte derved en livgivende sandhed til mig: "Peter, det vigtigste i dit personlige liv, er ikke alle de ting, som du kan ændre i verden. Det er DIG, der er den vigtigste for mig! Jeg er altid mere optaget af DIG end af de ting, du kan gøre for mig!"

12 - Det er dig først, Peter!

Hans ord berørte mig dybt, og jeg græd lidt. Men samtidigt begyndte nogle spørgsmål at vokse frem i mine tanker. Jeg tænkte: ”Jesus, hvis du hele tiden har tænkt sådan om mig, hvorfor har du ikke vist mig det for længe siden? Hvorfor har jeg skullet leve så længe med løgneren om, at alle andres behov var vigtigere end mig og mine behov?”

Med det samme jeg havde stillet spørgsmålet, skete der en ny ændring i synet. Jesus rejste sig op og begyndte at gå. Han gik væk fra mig! For lidt siden havde han været så optaget af mig, at han ikke ville forstyrres et eneste sekund af selv verdens øverste ledere, men nu var et enkelt spørgsmål åbenbart nok til at bryde kontakten. Det var slet ikke, hvad jeg havde forventet. Den kærlighed, som havde strålet fra hans øjne, var den stærkeste og mest virkelige kærlighed, jeg nogensinde havde mødt, og jeg kunne ikke acceptere, at den skulle være så skrøbelig. Jeg var nødt til at snakke med ham igen, og derfor skyndte jeg mig at løbe efter ham. Jeg indhentede ham hurtigt og lagde straks min hånd på hans skulder for at få hans opmærksomhed. Han standsede op, vendte sig om og rettede igen sine kærlige øjne mod mig. Men efter et par sekunder kiggede han i stedet ned på sine arme, hvor han fortsat holdt det samme lille barn i sine arme. Han sagde: ”Peter, det er ikke mig, der har forladt dig. Det er dig, der har forladt dig selv!” Og så var synet forbi.

En ny begyndelse

Denne ene bønnestund ændrede mit liv. Min kone opdagede hurtigt, at jeg på en række områder opførte mig helt anderledes end før. Hvis jeg før havde siddet og arbejdet ved vores computer inde i stuen, mens hun sad og snakkede med nogle venner derinde, så ville jeg automatisk føle mig forpligtet til at være opmærksom på deres samtale. For andres behov var jo vigtigere end mine. Derfor ville hun altid kunne søge input fra mig og få det med det samme, hvis der var noget, hun ville. Men pludselig opførte jeg mig helt anderledes. Nu kunne hun spørge mig om

noget gentagne gange uden at få nogen respons. Desuden brugte jeg ikke længere ligeså mange ressourcer på at stille den slags spørgsmål, som målrettet inviterede hende og andre mennesker til at dele deres hjerter og tanker. Jeg var fortsat ligeså interesseret i hende og andre, men pludselig kunne jeg tillade mig selv perioder, hvor jeg ikke skulle forholde mig til andre.

Min kone skulle lige vænne sig til forskellene, men idet hun oplevede, at jeg blev langt mere glad og fri, blev det lettere for hende at glæde sig over forandringen. Det ville selvfølgelig være skønt, hvis bønnestunden havde skabt en fuldstændig forvandling af mit indre, så jeg pludselig var blevet lig Jesus, men det var ikke tilfældet. Der var fortsat en masse mindreværd, skam, mistillid, sår og kaos inde i mit hjerte, som ikke var blevet ændret.

Men synet fra bønnestunden havde billedlig talt plantet Guds flag midt i det hele og havde derved erklæret mig som Guds ejendom. De ord, som Jesus havde udtalt allersidst i synet, blev som en vejviser for mig tilbage til det fundament, som Gud havde og fortsat har for mig. Han erklærede: ”Peter, det er ikke mig, der har forladt dig. Det er dig, der har forladt dig selv!” Med andre ord: Alle de negative følelser og tanker, som du har haft, afspejler ikke sandheden om himlens Gud. Du har følt dig tilsidesat og nedvurderet, men sandheden er, at Gud aldrig har forladt det sted, hvor han holder dig som et barn i sine arme, og hvor han altid elsker dig ubetinget. Det er dig, der har forladt sandheden, for i stedet at leve dit liv på en løgn. Det er dig og ikke Gud, der tænker, at du først skal tage dig af andres behov, eller at du først skal give så og så meget til andre, før du kan forvente at opleve Guds nåde og kærlighed. For han står hele tiden klar til at dele alt, hvad han har og er med dig.

Denne bog er resultatet af min vandring tilbage til at finde mig selv i Guds arme. Til kort sagt at finde sandheden om den, jeg virkelig er i ham. Jeg beder til, at Gud må bruge bogen som en vejviser for andre, der har brug for hjælp til at finde deres sande jeg i Guds uendelige kærlighed.

2

Forvandlet af kærlighed

1 Joh 4,8-10: ”Den, der ikke elsker, kender ikke Gud, for Gud er kærlighed. Derved er Guds kærlighed blevet åbenbaret iblandt os: at Gud har sendt sin enbårne søn til verden, for at vi skal leve ved ham. Deri består kærligheden: ikke i at vi har elsket Gud, men i at han har elsket os og sendt sin søn som et sonoffer for vore synder.”

Gud er kærlighed!

I disse kendte vers fortæller Johannes os, at ”Gud er kærlighed”. Han siger med andre ord, at kærligheden er Guds vigtigste og mest grundlæggende egenskab. Det er den, han virkelig er. Når du ser ham, ser du den fuldkomne kærlighed. Som mennesker er vi vant til at behandle kærligheden både som et valg, vi tager, og som en følelse, der hele tiden ændrer sig, men sådan fungerer det ikke for Gud. For Guds kærlighed er lige så evig og uforanderlig, som han selv er. Den har ikke gode og dårlige dage, men er altid på fuld styrke. Den er aldrig på valg i Guds hjerte, for der findes ingen alternative veje for ham. Han kan slet ikke holde op med at elske uden samtidigt at holde op med at være den, han er.

Desuden er han så stor, at der ikke findes nogen anden magt, som kan få ham til at gøre noget, der ikke er kærligt. Det er ikke muligt for ham at lyve (jf. **Tit 1,2**), og han bliver ikke engang fristet af synden (jf. **Jak 1,13**). Når han har ”valgt” at elske os, er

16 - Forvandet af kærlighed

der ingen magt, som kan ændre dette udgangspunkt. For det er den, han er. Derfor er han også den eneste ægte og fuldgældige definition på kærligheden. Det er kun ved at se på ham, at vi lærer kærlighedens sande væsen at kende.

Johannes havde så høje tanker om Guds kærlighed, at han var klar til at give alle andre mennesker følgende garanti: ”Hvis du lærer den at kende, vil du selv komme til at elske andre” (jf. **1 Joh 4,8**: *”Den, der ikke elsker, kender ikke Gud, for Gud er kærlighed.”*). Han mente altså, at der er en sådan kraft i Guds kærlighed, at den helt automatisk vil forvandle ethvert menneske, der åbner sit hjerte for den. For det var det, han selv havde erfaret, og han ønskede inderligt, at alle andre mennesker skulle erfare det samme.

Men hvorfor ser vi så ikke mere af Guds kærlighed i vores kirker, når vi ved så meget om den? Den er uden tvivl det primære tema i vores møder, som fremhæves igen og igen på utallige måder. Vi taler om den, synger om den og nævner den i vores bønner. Og dog oplever alt for mange mennesker, at de kristne langt hen ad vejen ikke er bedre til at elske end ikke-kristne. Vi burde være fyldt til bristepunktet med Guds kærlighed, men på trods af dette, er der efterhånden næsten lige så store skilsmisseprocenter blandt kristne som blandt ikke-kristne. Det er lige til at græde over. Vi er kaldet til at elske selv vore værste fjender, men vi klarer ikke engang at elske dem, der elsker os. Der er noget, som ikke fungerer, som det skal. Hvis Johannes har ret i, at vores kærlighed til andre afspejler, hvor godt vi kender Gud, så udstiller atmosfæren i de fleste kirker, at vi slet ikke kender Gud godt nok.

Skabt til at kende Gud

Når Bibelen taler om at ”kende” Gud, er der en helt anden dybde i dens forståelse af ordet end det, vi tænker, når vi taler om at ”kende” nogen. Fx beskriver Bibelen ofte sex med vendingen ”xx kendte sin kone”. Denne vending betyder ikke, at

ægtepar i oldtiden nøjedes med at vide, hvem deres ægtefælle var - og vupti, så var konen pludselig blevet gravid. Nej, mændene "kendte" deres koner ved at gøre alt det, som man gør, når man har sex. Nærkontakt, berøringer, følelser, lidenskab, forening og forvandling. Når Bibelen således taler om, at vi skal "kende" Gud, er det noget, som er langt større end forstandsmæssig viden. Gud ønsker, at vi skal lære ham at kende på en lige så personlig og lidenskabelig måde, som det en mand og en kone gør, når de bliver forenet. Han ønsker nærhed og øjenkontakt.

Han vil ikke nøjes med, at vi står på afstand af ham og lærer om ham igennem andres erfaringer. Det er ikke det, Gud ønsker. Han ofrede immervæk sin egen søn for at bane en vej helt ind i sit nærvær, så du og jeg kan komme derind, hvor vi mærker og ser og erfarer, hvem han virkelig er. Derfor siger han også: "*Smag og se, at jeg er god*" (Sl 34,9). Det er det, som Gud har skabt os til. Det er på denne måde, at vi kommer til at afspejle ham. Han vil demonstrere, hvem han er, ind i hvert eneste område af vores liv, så sandheden om hans nådige hjerte kan forvandle os og gøre os til levende spejlinger af ham.

Bemærk i denne sammenhæng, hvordan Johannes indleder sit første brev - det samme brev, der taler så meget om at kende og elske Gud. Han skriver i **1 Joh 1,1-3**: "*Det, som var fra begyndelsen, det, som vi har hørt, det, som vi har set med vore øjne, det, som vi betragtede og vore hænder rørte ved: livets ord – og livet blev åbenbaret, og vi har set det og vidner om det og forkynnder jer det evige liv, som var hos Faderen og blev åbenbaret for os ...*" Han indleder sit brev med en levende beskrivelse af, hvordan han selv lærte Gud at kende igennem Jesus, fordi han vil vise sine læsere, hvad han egentlig mener, når han taler om at kende Gud. Det var ikke bare rygter og teorier, som han overhørte og valgte at tro på. Nej, han lærte Gud at kende ved at vandre meget tæt sammen med Jesus. Han hørte ham tale med sine egne ører. Han betragtede ham og rørte ved ham med sine egne hænder.

Han var en af Jesu nærmeste disciple og fik derved lov til at

18 - Forvandet af kærlighed

se og opleve de mest utrolige ting med Jesus. Nogle gange var det endda kun ham selv og to andre disciple, som fik lov at være med Jesus, når der skulle ske noget helt særligt (jf. **Luk 8,51** og **Luk 9,28**). For sådan var Johannes' liv med Jesus. Hans største passion var at komme så tæt på Jesus som overhovedet muligt, og Jesus elskede dette hjerte og banede med glæde en vej helt ind i dybet af sit hjerte. Der er en række vers og passager i Bibelen, som fremhæver dette.

- Ved det sidste måltid lå Johannes på pladsen ved siden af Jesus, så han kunne læne sit hoved og sin overkrop ind imod Jesu åbne favn (**Joh 13,23**). For at forstå dybden i dette vers er det nødvendigt, at vi får lidt baggrundsviden. På Jesu tid sad de ikke til bords, når de spiste. De lå ned på siden med vægten på den venstre arm, så de var vendt mod bordet og frit kunne spise med den højre arm. At Johannes "*sad til bords lige ved siden af Jesus*", som verset er oversat i den autoriserede oversættelse, betød altså, at han lå ned med Jesus lige bag ved sig. Hvis han lænede sig tilbage, kunne han lægge sit hoved på Jesu bryst (el. favn). Det er præcist dette billede, Johannes vil male for os, når han skriver følgende om sig selv i **Joh 13,23** (direkte oversat fra græsk): "*En af hans disciple lå ved Jesu favn, den, som Jesus elskede.*"¹ Bemærk ordet "favn", som på græsk hedder "kolpos".
- Ved starten af sit Evangelium, bruger Johannes 18 vers til at præsentere Jesus. Han afslutter denne introduktion af Jesus i **Joh 1,18** med følgende ord: "*Ingen har nogen sinde set Gud; den Enbårne, som selv er Gud, og som er i Faderens favn* ("kolpos" på græsk), *han er blevet hans tolk.*" Det var det, Jesus gjorde med sit liv. Ud fra sin position som en elsket søn af himlens fuldkomne Fader oversatte han Faderens kærlighed til et sprog, som andre mennesker ville

¹ Der er bred enighed om, at Johannes taler om sig selv, når han skriver dette. Se også **Joh 19,26**; **21,7** og **21,20-23**.

forstå. Når Johannes efterfølgende bruger samme græske ord for favn (kolpos) i **Joh 13,23** og direkte beskriver, hvordan han - den discipel, Jesus elskede - selv lå ”ved Jesu favn”, så gør han det ikke for at fortælle os, at han var placeret ved siden af Jesus ved måltidet. Nej, han vil formidle noget, som er langt dybere end det. Han vil fortælle os, at ligesom Jesus tolkede Faderens kærlighed til et ”sprog”, andre mennesker kunne forstå, ud fra sin position ved Faderens kærlige favn, så ønskede han selv at gøre det samme ud fra sin egen position ved Jesu åbne favn. Med andre ord ønskede han at oversætte den dybt personlige og inderlige kærlighed, han selv havde erfaret ved Jesu favn, til et sprog, andre mennesker ville forstå.²

- Så snart Jesus var færdig med sin berømte genoprettelses-samtale med Peter i **Joh 21,15-19**, står der efterfølgende i v. 20: *”Da Peter vendte sig om, ser han den discipel følge efter, som Jesus elskede, og som ved måltidet havde siddet lige ved siden af ham og spurgt: Herre, hvem er det, der skal forråde dig?”* Dette er femte gang, Johannes præsenterer sig selv som den discipel, som Jesus elskede. Der er to temaer, der går igen, når Johannes fremhæver sig selv i sit evangelium: 1) Han var elsket af Jesus, og 2) han gjorde alt, hvad han kunne for at være så tæt på Jesus som muligt. Selv ved Jesu meget personlige samtale med Peter fortæller Johannes os, at han stod lige ved siden af dem. I følge den klassiske tolkning af **Joh 18,15-16**, var Johannes den discipel, som *”var kendt af ypperstepræsten”*, og som fulgte Jesus (sandsynligvis på sikker afstand) ind i ypper-

2 Husk på, at Johannes evangeliet bygger på hans egne erfaringer med Jesus. Han forsøger ikke at være objektiv eller at rense budskabet for personlige følelser – som de fleste nutidige forfattere af en biografi ville gøre. For han ønsker at aflevere budskabet igennem sit hjerte, så han kan åbenbare for alle, hvilke følelser og erfaringer, han fik, da han vandrede sammen med Jesus. Når han fx siger, at han var den, som Jesus elskede, gør han det ikke for at sige, at Jesus elskede ham højere end de andre. Det er hans eget hjerte, der hvisker og fortæller os: ”Sammen med ham følte jeg mig som den elskede ...”

20 - Forvandet af kærlighed

stepræstens gård, da disciplene flygtede efter pågribelsen. Senere var han den eneste af de 12 disciple, som fortsat holdt sig nær til Jesus, da Jesus blev korsfæstet (**Joh 19,25-27**), og han var den første af de 12, som kom til graven, efter at Jesus var genopstået (**Joh 20,3-6**).

- I **Joh 1,35-40** læser vi om de to første jøder, der opsøgte Jesus for at blive hans disciple. De var begge disciple af Johannes Døber, men valgte i stedet at følge efter Jesus, da de hørte Johannes udpege ham som ”Guds lam” og forstod, at dette menneske var den længe ventede Messias. Den ene var Andreas, Simon Peters bror, mens den anden var Johannes.³ Altså var Johannes allerede en discipel af Johannes Døber, før han blev en discipel af Jesus. Det betyder, at hans længsel efter Gud allerede var vakt, før han mødte Jesus.

Udvalgt til at komme nær

Når jeg mediterer over Johannes’ liv og den enestående vandring, han fik med Jesus, ser jeg ikke kun et menneske, der længtes efter mere af Gud. Jeg ser detaljer og omstændigheder, som peger hen mod en himmelsk plan for hans liv. For Johannes, hvis navn betyder ”Gud er nådig”, var allerede udvalgt af Gud til sin livsopgave, da han modtog sit navn som et spædbarn. Han var udvalgt både til at mærke og erfare, hvor nådig og kærlig himlens Gud virkelig er, og til at videreformidle og ”oversætte” Guds enorme kærlighed til alle andre mennesker; også

3 Der er en række grunde til at tro, at denne unavngivne discipel var Johannes. 1) Det virker underligt, at der præsenteres to disciple, mens det kun er den ene, der navngives. Som læser tænker man derfor, at der må være en grund til, at den anden discipel ikke bliver navngivet. Men når man læser resten af Evangeliet og ser, at Johannes konsekvent undlader at omtale sig selv ved navn, så giver det god mening, at han skulle gøre det samme ved sit første møde med Jesus. 2) Hvis den unavngivne discipel fra Joh 1 i stedet skulle være en anden end Johannes, så er det vanskeligt at forstå, hvorfor Johannes, som ellers er enormt optaget af andres møder med Jesus, slet ikke har noget at sige om sit eget møde med ham. 3) Der er en bred konsensus blandt konservative teologer om, at denne anden discipel var Johannes.

til dig og mig. Gud gjorde ham med andre ord til en levende invitation, der står skrevet imellem linjerne af de ord, som han skrev. Igennem hans nedskrevne erfaringer siger Gud: ”Kom og lær mig at kende på en ligeså personlig og livsforvandlerende måde som den, min elskede Johannes fik lov at opleve!”

Johannes lærte selv Jesus at kende igennem en lang række hverdage, som blev krydret med både medgang og modgang. Tænk engang. Han oplevede Jesus med latterkrampe ... og med den dybeste sorg. Men han så ham også gå på toilettet og hørte ham snorke om natten. Han mærkede glæden og begejstringen, når tusindvis af mennesker jublede sammen med Jesus, men han var der også, når alle undtagen de allernærmeste forlod Mes-teren. Han oplevede både at blive fejret af Jesus (**Matt 12,48-50** og **Luk 22,28-29**) og at blive irettesat af ham (fx **Luk 9,54-56**). Med andre ord oplevede han igen og igen, at Jesus tog aktiv del i hans personlige liv. Men Jesus nøjedes ikke med dette. Han sørgede også for at invitere Johannes så tæt på, at han fik lov at erfare både de bedste og de værste af menneskesønnens dage på jorden. Således tog Jesus ham med op på bjerget, hvor hans himmelske herlighed blev åbenbaret, og hvor selveste Moses og Elias talte med ham (jf. **Matt 17,1-8**). Men han bad også Johannes om at forblive nær ved ham, da han var midt i sin værste krise i Getsemane have (jf. **Matt 26,37-45**).

Det var alt dette og meget mere, som Johannes kom til at opleve, da han selv lærte Gud at kende. Igennem sit folks hellige skrifter havde han allerede som barn hørt, hvordan deres største profet (Moses) talte ansigt til ansigt med Gud, men det var intet i forhold til det, han selv kom til at opleve. Han oplevede, hvordan Jesus opsøgte og fandt ham. Og han mærkede på nærmeste hold, hvordan Jesus virkelig elskede ham. Han blev udvalgt, velsignet, beskyttet, omfavnet, trøstet, fejret og meget mere af mennesket Jesus, som også blev hans allerbedste ven. Samtidigt opdagede han igennem sin vandring med Jesus, at dette enestående menneske var langt mere end blot et menneske.

22 - Forvandet af kærlighed

Han var Gud selv, og han levede hele sit liv som en spejling af Faderens fuldendte kærlighed. Det var igennem ham, at alle mennesker skulle lære Gud at kende. Mere om dette senere ...

Jeg elsker dig, Peter!

Det var en flot og næsten skyfri sommerdag i 2007, da vores lille familie kørte af sted mod det, vi forventede, ville blive en uforglemmelig dag i Djurs Sommerland. Det skønne sommervejr afspejlede rigtig fint den følelse af frihed og glæde, vi havde i hjerterne, mens vi kørte fra Randers i en lille rød bil, vi havde lånt af en god ven. Jeg sad ved rattet med min kone på passagersædet, mens vores to små børn sad i børnesæder på bagsædet.

Vi var blevet gift for tre et halvt år siden, men på trods af dette havde vi kun haft nogle få perioder med økonomisk overflod. For Gud havde gjort det tydeligt for os, at vi ikke skulle have et "almindeligt" liv med to gode lønninger og en masse jordiske goder. Han ønskede i stedet, at vi skulle lære at blive afhængige af ham ved en vandring, hvor vi kun sjældent havde nok til at klare os uden hans hjælp.

På daværende tidspunkt havde jeg en halvtidsstilling på et behandlingshjem for misbrugere, så jeg kunne bruge den anden halvdel af min tid på at bede og på at skrive bøger om bøn. Min kone var på barsel, men som nordmand fik hun kun starthjælp, fordi hun ikke havde optjent retten til dagpenge. Hendes indtægt var derfor afhængig af min, og hun fik sjældent mere end et par tusind om måneden. Således havde vi ikke råd til at have en bil, og vi havde slet ikke råd til at tage en dag i Djurs Sommerland, fordi vi kun sjældent havde penge tilovers til den slags udgifter. Men Gud var og er god! Han lod nogle af vores bedste venner fra Norge vinde færgebilletter plus seks fribilletter til Djurs Sommerland. Derved fik de en enestående anledning til at besøge os i Danmark, hvor de samtidigt kunne give os en hel dag sammen med dem i Djurs Sommerland.

Men mens vi kørte af sted og glædede os til en velsignet dag

med vores venner, råbte min kone pludselig: ”Brems! BREMS!” Der var opstået en bilkø ved den næste rundkørsel, som jeg ikke havde registreret i tide, og derfor bevægede vores bil sig nu med alt for stor fart frem mod de andre biler. Jeg prøvede straks at bremse bilen, men det var allerede for sent. Ifølge politiets skøn smadrede vores bil ind i den anden bil med ca. 40 km i timen, og derved blev vores lånte bil totalskadet. Der var heldigvis ikke nogen, som kom alvorligt til skade, men ulykken ramte mig alligevel som et damptrøle i mine følelser.

De første sekunder efter ulykken var sandsynligvis nogle af de mørkeste sekunder i mit liv. Jeg holdt hårdt fast i rattet og stirrede lige ud i luften. Jeg havde ikke lyst til at sige noget til nogen, for min selvkontrol var presset helt ud til kanten, hvor selv nogle få ord ville få tårerne til at bryde igennem. Mens jeg sad der som forstenet, begyndte den ene anklage efter den anden at ramme mig. ”Du er en elendig chauffør, Peter. Det her var 100 % din skyld, og der er ingen formildende omstændigheder!” ”Din ven stolede på dig og lod dig låne sin bil, og nu må du ringe til ham og sige, at den er totalskadet.”

Jeg vidste, at der ikke var en kaskoforsikring på bilen, og det betød, at vi nu måtte betale min ven, hvad han vurderede, at bilen var værd. Derudover måtte vi også betale min vens selvrisko i forbindelse med skaden på den anden bil og selve udgiften til at få bilen fjernet. Det var penge, som vi slet ikke havde, og med vores begrænsede indtægter ville det koste os et års tid eller mere at få afviklet denne gæld. Jeg følte det, som om at jeg personligt havde ødelagt de velsignelser, som Gud havde klargjort til vores familie. Fremover ville denne dag i stedet blive husket som en forfærdelig dag med nogle mærkbare negative konsekvenser.

Men alle disse tanker var som intet i forhold til den næste tanke, jeg fik: ”Hvis ikke din kone havde råbt brems, ville du uden tvivl have ramt den anden bil med en helt anden hastighed, og så ville ulykken sandsynligvis have medført alvorlige men-

24 - Forvandlet af kærlighed

neskelige skader. Hvem ved, måske kunne dit svigt endda have slået din kone og dine børn ihjel." Dette var den værste tanke af dem alle, og den ramte mig enormt hårdt. Den efterlod mig knust og fuld af selvbekyndelse.

Min kones allerførste handling var selvfølgelig at tage sig af børnene. Hun vendte sig om imod bagsædet for at undersøge, hvordan børnene havde det. De var ikke blevet skadet - Gud ske tak og lov for det! - og de havde det rimelig godt efter omstændighederne. Men det næste hun gjorde, vil jeg aldrig nogensinde glemme. Hun sagde noget, som vendte op og ned på min verden, og som ramte mig mindst lige så hårdt, som alle bebrejdelserne og anklagerne netop havde ramt mig. Hun vendte sit ansigt mod mig, så mig dybt ind i øjnene og sagde: "Peter, jeg elsker dig!" Det var de første ord, hun talte til mig, efter ulykken var sket.

Under normale omstændigheder ville jeg have besvaret hendes ord med et smil og et hurtigt "jeg elsker også dig, Jofrid", men på denne dag kom der ingen respons fra mig. Heldigvis! For de ord, som sprang frem fra dybet af mit indre, kom ikke fra kærlighedens kilde. Jeg fik lyst til at råbe: "HOLD KÆFT, KVINDE!" Jeg følte mig både dum og uværdig til andres kærlighed i dette øjeblik. Jeg vidste, at min dumhed ville få store konsekvenser for hele familien, og jeg havde meget svært ved at fokusere på andet end dette lige nu. Jeg tænkte med andre ord: "Hvad har det, som jeg netop har gjort, til fælles med det, som du nu siger? Elsker du mig også på dette mørke sted?"

Hvis hun havde sagt de samme ord til mig på en dag, hvor jeg netop havde gjort noget godt for hende, ville jeg slet ikke have reageret, som jeg gjorde. Jeg ville i stedet have tænkt: "Jeg forstår godt, at du elsker mig, Jofrid. For jeg er både en god ægtemand og en fantastisk far for børnene. Jeg har været trofast mod dig, og jeg har demonstreret, at jeg elsker dig på utallige måder. Derfor er det blot naturligt, at du fortæller mig, at du elsker mig." På en sådan problemfri dag ville det være let for mig at tage imod hendes kærlighed, og det ville føles som det mest

naturlige i verden at besvare hendes kærlighed med min egen. Men på sådanne "solskinsdage" ville kærligheden heller ikke nå meget dybere ned end selve overfladen. Det ville ikke være en kærlighed, som trængte dybt ned i mit indre mørke, og som fortalte mig, at jeg var elsket på trods. At jeg er elsket ... selv når jeg ikke fortjener at blive elsket. For det var det, hendes ord fortalte mig. Og min voldsomme, indre reaktion på hendes ord udstillede, hvor vanskeligt det var for mig at tage imod et andet menneskes kærlighed, når alt i mine følelser råbte, at jeg var dum og ikke fortjente at blive elsket lige nu.

Når Jesus kommer igen

Mens jeg fortsat sad i bilen og var sur på mig selv, begyndte Gud at hviske noget i mit indre, som var næsten lige så vanskeligt at tage imod som min kones ord. Han sagde til mig: "Peter, du vil komme til at opleve min nåde igennem denne ulykke mere, end du nogensinde har oplevet den før." Det lød umiddelbart som en god ting, men hvad betød det egentlig? Var det et løfte fra Gud om, at han ville betale alle udgifterne for os? Eller ville han til og med bruge hele situationen til at give os vores egen bil? Det ville være nåde over nåde, men jeg forventede det ærlig talt ikke. Det følte mere som ønsketænkning, og jeg var derfor oprigtigt i tvivl om, at det virkelig var Gud og ikke bare mine egne tanker, som jeg havde hørt.

Men årene siden ulykken har gjort det klokkeklart for mig, at det virkelig var Gud, som hviskede de ord til mig. For han har opfyldt alt, hvad han lovede mig med sin stille stemme. Han gav os rent faktisk en bil ca. 7 år senere, hvor diverse praktiske omstændigheder omkring overdragelsen "tilfældigvis" medførte, at jeg kom til at passere selve ulykkesstedet på min allerførste tur i bilen. Men denne detalje er så uvæsentlig i mine tanker, at den blegner i forhold til de livsforvandlerende åbenbaringer, som Gud har givet mig. Han har brugt hele ulykken og særligt de ord, som min kone sagde til mig, til at åbne mit hjerte for langt

26 - Forvandet af kærlighed

mere af Guds ufortjente og nådige kærlighed. Han har ganske enkelt vist mig, at han vil gøre det samme imod mig, som det jeg oplevede, min kone gjorde mod mig. Han vil se mig i øjnene på alle de områder i mit liv, hvor jeg føler mig dum og uværdig til andres kærlighed, og så vil han sige til mig: ”Peter, jeg elsker dig! Selv på dette mørke sted er du elsket af mig!” Det er på denne måde, at han vil forvandle os. Det er på denne måde, at vi kommer til at elske andre, som vi selv er elsket af ham.

Hør blot, hvad Johannes fortæller os om Jesu genkomst i **1 Joh 3,2**: *”Mine kære, vi er Guds børn nu, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi skal blive. Vi ved, at når han åbenbares, skal vi blive ligesom han, for vi skal se ham, som han er.”* Han siger med andre ord, at selv om det ikke er blevet åbenbaret for os endnu, hvilket herlighedslegeme vi kommer til at have i evigheden med Gud, så er der dog en ting, vi kan være helt sikre på: Når Jesus kommer igen, og vi ser ham, som han virkelig er, vil dette møde forvandle os så meget, at vi kommer til at ligne ham. For ved at se ham, som han er, vil vi også komme til at erfare, hvor grænseløs hans kærlighed er. Derved vil hans nåde og hans kærlighed ved dette ene møde trænge ind i hvert eneste område af vores liv og efterlade os fuldstændig rensset og 100 % elsket. Der vil ikke længere være nogen synd, eller noget mørke, eller nogen løgn, som fortsat kan holde fast i os, når først vi har erfaret, hvor meget Jesus elsker os. Wow! Det bliver så godt!

Men Bibelen siger også nogle andre ting om Jesu genkomst. Ting, som ikke umiddelbart lyder ligeså vidunderlige som det, Johannes åbenbarer for os igennem ovenstående vers. Der er fx en lang række vers i Bibelen, som taler om en domstols-situation, der vil finde sted ved Jesu genkomst. Fx **Matt 16,27**: *”For Menneskesønnen skal komme i sin faders herlighed sammen med sine engle, og da vil han gengælde enhver efter hans gerninger.”* Eller **Åb 22,12**, hvor Jesus lover os: *”Ja, jeg kommer snart, og med mig min løn, for at gengælde enhver, som hans gerning er.”* Det kan være nærliggende for kristne at tænke, at vi ikke skal stilles foran

nogen domstol, fordi vi allerede er ”i Krisus”, men det er bare ikke sandt. Hør fx hvad Paulus skriver til de romerske kristne i **Rom 14,10-12**: *”Men du, hvorfor dømmer du din broder, eller hvorfor foragter du din broder? Vi skal jo alle stå frem for Guds domstol, for der står skrevet: Så sandt jeg lever, siger Herren: For mig skal hvert knæ bøje sig, og hver tunge skal bekende Gud. Vi skal altså hver for sig aflægge regnskab over for Gud.”* Se også **2 Kor 5,10** og **Åb 2,23**.

Johannes har selv dette domstolsscenario med i sine tanker, når han skriver følgende i **1 Joh 2,28**: *”Og nu, kære børn, bliv i ham, for at vi kan have frimodighed, når han åbenbares, og ikke skal stå med skam over for ham ved hans genkomst.”* Senere i samme brev skriver han dog følgende om Guds kærlighed i **1 Joh 4,17-19**: *”Deri er kærligheden fuldendt i os: at vi har frimodighed på dommens dag; for som han er, er også vi i denne verden. Frygt findes ikke i kærligheden, men den fuldendte kærlighed fordriver frygten, for frygt er forbundet med straf, og den, der nærer frygt, er ikke fuldendt i kærligheden. Vi elsker, fordi han elskede os først.”* Dette er, hvad Johannes fortæller os i forhold til dommen ved Jesu genkomst. Han siger: ”Ja, der vil være en domstolssituation ... , men jo mere du åbner dit hjerte for Guds kærlighed, jo mere vil frygten miste sit tag i dig. Når først du har forstået, hvor meget Gud elsker dig, vil der ikke længere være plads til frygt i dit hjerte.

Dommer og Elsker

Bibelen siger altså, at der vil ske to afgørende ting, når Jesus kommer igen. Som kristne kommer vi på den ene side til at møde ham ”som han er”, og derved vil vi blive totalt forvandet. Men på den anden side skal vi også møde ham som vores dommer, hvor han vil gennemgå vores liv med os. Han vil dømme os ud fra vores hjerters motiver (jf. **Luk 16,15**, **Ordsp 21,2** og **Åb 2,23**).

Personligt havde jeg mange år, hvor jeg havde svært ved at

28 - Forvandlet af kærlighed

forene disse to sider af Jesus, som Bibelen beskriver i forbindelse med hans genkomst. På den ene side: Dommeren. På den anden side: Elskeren. Jeg forestillede mig forskellige scenarier, men der var altid noget, som virkede forkert. Fx tænkte jeg, at domstolsituationen måtte ske før det møde med Jesus, som beskrives i **1 Joh 3,2**. For det ville virke helt forkert, hvis Jesus først satte os fri fra al vores mørke, frygt, synd og skam ved at vise os, hvor meget han elsker os, for derefter at sætte sig i dommersædet for at dømme os og *"gengælde enhver efter hans gerninger."* (jf. **Matt 16,27**).

Men selv om det virkede korrekt rent kronologisk, at vi først skulle møde Jesus som vores dommer, før vi kunne møde ham "som han er", var der fortsat mange ting, der forvirrede mig. Jeg havde fx svært ved at forstå, hvorfor Jesus - som er den samme i går og i dag og til evig tid (jf. **Hebr 13,8**) - tilsyneladende skulle møde os i to forskellige udgaver. Først som dommeren og derefter med den fulde åbenbaring af den, han er. Desuden havde jeg meget svært ved at forstå, hvorfor Jesus ved domstolen vil snakke med os om vores fejl og mangler, når han allerede har tilgivet os for alle vores synder (jf. **Sl 103,3+12**). Vil han da trække synder frem i lyset, som han allerede har glemt (jf. **Es 43,25**)? Eller bedømme os for fejl, som han allerede har tilgivet os for (jf. **1 Joh 1,9**)?

Begge dele på samme tid

Men igennem mit biluheld og det, min kone sagde, har Gud vist mig, hvordan jeg kan forene disse to gerninger, som Jesus vil gøre, når han kommer igen. Han vil gøre begge dele på samme tid. Det er på den måde, at han vil sætte sit folk fri. Hans formål med at kalde os ind foran sin domstol er IKKE at anklage os, men at sætte os fuldstændig fri. Han vil snakke med os om alt det mørke, som fortsat klæber sig til os, så hans nåde og kærlighed kan trænge ind i disse ting og sætte os helt fri. Med andre ord vil han sige til os: "Det der område med

skam over den forfærdelige ting, som du gjorde. Den ting, som var så forfærdelig, at du ikke har kunnet tilgive dig selv og ikke har turdet dele den med andre. Må jeg komme ind i den? Må min kærlighed få lov til at herske på dette sted? Jeg vil trænge ind i det mørke, som har ødelagt så meget af dit liv, så jeg kan se dig ind i øjnene - midt i dit værste minde - og sige til dig: Du er elsket! Selv på dette mørke sted er du elsket. Selv da du gjorde den forfærdelige ting, var du 100 % elsket af mig. Det er på denne måde, at Jesus vil dømme os med sin kærlighed. Hans domstol vil være selve stedet, hvor han sætter os 100 % fri fra alt det mørke, som tidligere holdt os fanget.

Der er altså ikke tale om to forskellige møder med Jesus. Bibelens forskellige udsagn om Jesu genkomst åbenbarer tilsammen, hvordan han vil sætte os fri. Han vil dømme og frikende os på grundlag af korset, så han kan sætte os fuldstændig fri med sin kærlighed. Dette er grunden til, at Jesus på den ene side lover dem, der tror, at de *"har evigt liv og kommer ikke for dommen, men er gået over fra døden til livet"* i **Joh 5,24**, mens han på den anden side beskriver en domstolssituation, som alle mennesker skal igennem i **Matt 16,27**. For Guds dom af de kristne er ikke nogen almindelig dom (jf. **Es 1,18**). Eller for at sige det på en anden måde: Det er en domstol, hvor kendelsen er afgivet på forhånd, og hvor dommerens eneste formål er at hjælpe den "anklagede" til at forstå dybden og højden og længden og bredden af Guds totale og altdækkende frikendelse i Kristus. Derfor kaldes Jesu trone også for "nådestronen" (jf. **Hebr 4,16**).⁴ Denne nådestrone er samtidigt det sted, hvor Jesus vil belønne sine

4 Bibelens tale om Gud som jordens dommer, bliver alt for ofte tolket som om, det kun handler om den negative del. At dømme og fordømme verdens syndere. Men Bibelens beskrivelse og tilbedelse af Gud som den retfærdige dommer er mindst lige så optaget af den positive del. Dette ser man i mange af salmerne og hos flere af profeterne. Guds dom betyder hjælp og redning for de undertrykte. Den betyder frihed for de fangne. Den bringer glæde og genoprettelse for enhver, som har handlet ret, og som har stolet på Gud. Se fx **Sl 58,12; 72,4; 76,9-10; 96,10-13; Es 1,18-20; 2,4; 11,1-10; 33,22** og **Mika 4,3**. Jf. **1 Kor 4,5**.

30 - Forvandlet af kærlighed

disciple for de ting, vi har gjort for ham i vores liv (jf. **1 Kor 3,11-15 og 4,5**).

Når Jesus kommer igen, vil han altså gøre det samme mod os, som min kone gjorde mod mig. Han vil drage nær til os på alle de områder, hvor mørket fortsat har et greb om vores hjerter. Kærligheden i hans øjne vil fuldstændig overstråle alt andet, og det vil ikke længere være så vigtigt, om mørket er opstået på grund af ting, vi selv har gjort eller på grund af ting, andre har gjort mod os. For resultatet vil være det samme. Han vil sætte os fri fra det hele. Han vil trænge ind i disse mørke minder, se os dybt ind i øjnene og åbenbare sin grænseløse kærlighed til os. ”Du er elsket, Peter! Selv på dette mørke sted elsker jeg dig. Selv når du fortjente det allermindst, var du fortsat elsket. Selv når du blev behandlet på den værst tænkelige måde, var mine kærlige og tårefyldte øjne rettet mod dig. Min kærlighed er så stor, at den vil sætte dig fuldstændig fri for alt mørke.”

Desværre kommer vi først til at erfare den fulde åbenbaring af Jesu kærlighed og nåde ved hans genkomst, men det betyder absolut ikke, at Jesus er anderledes i dag. For det er han ikke. Han er *”den samme i går og i dag og til evig tid”* (jf. **Hebr 13,8**). Hans hjerte forandres ikke, og derfor har han altid det samme grænseløse hjerte vendt mod os som det, vi kommer til at erfare, når vi engang skal ”se ham, som han er”. Hvis vi vil åbne vores hjerter for ham, vil han gøre det samme i dag som det, jeg netop har beskrevet vedrørende hans genkomst. Derfor spørger han os allerede i dag: ”Må jeg få lov til at snakke med dig om dit værste minde? Om den ting, som du skammer dig allermost over? Eller om det, som en anden gjorde ved dig, som har ødelagt det meste af dit liv? I årevis har du holdt denne del af dit hjerte lukket, fordi du skammer dig over det og ikke vil have, at andre skal se denne side af dig. Ja, du frygter, at jeg vil fordømme dig på samme måde, som du fordømmer dig selv, hvis du lukker mig ind. Men sådan er jeg ikke! Hvis du i dag vil lukke mig ind og give mig plads til at fylde dig med mine tanker og følelser, vil jeg

sætte dig fuldstændig fri” (jf. **Joh 8,36**).

Sandheden om vores hjerter

Gud har altid gode planer for os. Han ønsker, at vores vandring som kristne skal være en livslang proces, hvor vi dagligt giver Jesus mere og mere plads i vores hjerter. Det er på den måde, at vi kommer til at ligne ham. Når hvert eneste område med mørke og sår, som vi opdager i vores liv, bliver afleveret til Jesus, så han kan herske over det. Men som mennesker er vi desværre forbavsende dårlige til at åbne vores sårede og delvist formørkede hjerter for ham. Dette gælder også for de kristne. Vi bilder os ind, at han er herre i vores liv, fordi vi har let ved at lukke ham ind på de gode dage, hvor alt går godt, og hvor vi forventer, at han vil rose os. Men dette er blot en selvvalgt illusion. Det svarer til at sige: ”Jesus, du er velkommen til at være herre i mit liv, så længe du mener det samme som mig.”

Det sande billede af vores hjerters overgivelse til Jesu herredømme får vi på vores værste dage og ind i vores værste minder. På alle de områder, hvor vores tanker og følelser absolut ikke harmonerer med Jesu tanker og følelser. Her lyder spørgsmålet: Er vi fortsat åbne for hans tanker og for hans kærlighed, når vi befinder os midt i vores dybeste mørke? Eller reagerer vi i stedet med de samme negative følelser, som jeg mærkede i forhold til min kone ved biluheldet? Med lukkethed, mistillid, frygt og vrede – fordi vores hjerter rent faktisk er langt mere lukkede end det, vi selv vurderer.

Heldigvis kender Gud vores hjerter langt bedre, end vi selv gør, og derfor ved han, hvor lidt vi kan klare uden hans hjælp. Han sendte Jesus til at dø for os, mens vi endnu vandrede i mørket og var i oprør mod ham (jf. **Rom 5,8**), fordi han vidste, at vi aldrig nogensinde ville klare at finde vejen ud af vores eget mørke på egen hånd. Igennem korsets fuldstændige sejr fjernede han enhver magt, som kunne skille os fra ham, så han i stedet kunne tilbyde os direkte og uhindret adgang helt ind i det aller-

32 - Forvandlet af kærlighed

helligste, ind i Faderens åbne favn. Ikke fordi vi fortjente det, men fordi han ønskede det. Fra dette sted i dybet af sit hjerte lover han os: *"Der findes ikke længere nogen magt, som kan skille jer fra min kærlighed."* (jf. **Rom 8,38-39**)

Alt dette betyder, at den eneste magt på jorden, som fortsat kan bremse hans kærlighed og nåde fra at trænge igennem til os, er vores egne menneskelige hjerter. For alle andre magter er besejret. Derfor er Guds store kamp fra korset og indtil Jesu genkomst først og fremmest en kamp for at vinde vores hjerter. Selve kampen mod mørkets magter er ikke længere øverst på Guds liste, fordi han allerede har vundet kampen om verdensherredømmet på korset (jf. **Kol 2,15** og **Joh 12,31**).

Det er altså kampen om herredømmet over vores hjerter, som er Guds primære fokus i kampen. Han kæmper for at vinde vores hjerters tillid, fordi han skabte os med en fri vilje og helt fra begyndelsen af besluttede sig for, at han ikke ville overtrumfe vores hjerters valg. Selv hvis et menneske vælger at afvise ham helt og slet ikke vil tage imod hans frelsende nåde, giver han dette menneske lov til at få sin egen vej - helt ned i helvedes pinsler. For sådan er vores Gud. Han er kærlighedens Konge og elsker os langt mere end noget menneskeligt hjerte kan elske, men han vil ikke tvinge os ind i sin kærlighed. På samme måde vil han heller ikke tvinge kristne mennesker ind i sin kærlighed, hvis vi har områder, hvor vi ikke vil lukke ham ind. For det er sådan, Gud fungerer. Han respekterer altid vores valg ... selv om han ved, at det vil medføre markante negative konsekvenser for os. Når Jesus kommer igen, er det netop disse selvvalgte områder med mørke, som han vil snakke med os om.

I forhold til Satan betyder alt dette, at han ikke har den hovedrolle, han gerne vil have. Den magt, han fortsat besidder, har han kun, fordi der er milliarder af mennesker med sårede hjerter, der giver ham plads og samarbejder med ham. Hvis alle jordens mennesker holdt op med at samarbejde med ham, ville hans mægtige rige på et enkelt øjeblik miste al sin magt.

Jesus, Faderen og Helligånden

Selv om det Nye Testamente fokuserer så meget på Jesu person som den, der frelser og elsker os, betyder det ikke, at han er mere kærlig og nådig end Faderen og Helligånden. For det er han ikke! Han er blot den person i treenigheden, som er udvalgt til at åbenbare, hvem Gud virkelig er. Dette er også grunden til, at Helligånden hele tiden retter fokus videre på Jesus i stedet for at fremhæve sin egen kærlighed, fordi Jesus netop er den treenige Guds primære spejl til at åbenbare Guds sande væsen (jf. **Hebr 1,3** og **Joh 14,9**).

Men Helligånden er lige så helhjertet og fantastisk til at sætte os fri med Guds kærlighed som Jesus.⁵ Dette ses klart og tydeligt igennem **2 Kor 3,17-18**, hvor vi lærer, at Helligånden vil gøre det samme som Jesus. Han vil sætte os fuldstændig fri (jf. **Joh 8,36**). Han vil åbenbare Guds kærlighed og nåde ind i hvert eneste område med mørke i vores liv, som vi vil lukke ham ind i.

2 Kor 3,17-18: *»Herren« er Ånden, og hvor Herrens ånd er, dér er der frihed. Og alle vi, som med utilsløret ansigt i et spejl skuer Herrens herlighed, forvandles efter det billede, vi skuer, fra herlighed til herlighed, sådan som det sker ved den Herre, som Ånden er.»*

Det første vers giver os en af Bibelens mest fantastiske

5 I **Joh 14,16** omtaler Jesus Helligånden som "en anden talsmand". Han siger med andre ord: "på samme måde som jeg har været jeres talsmand overfor Gud, vil denne Helligånd være det. Han vil gøre det samme, som jeg har gjort." Det græske ord for talsmand er ordet "paraklet", og det rummer så mange betydninger, at det er vanskeligt at oversætte rigtigt. Det kan bl.a. betyde advokat, hjælper, trøster, beskytter, forbeder og rådgiver. Ordet er sammensat af to græske ord; "para" = "hen til" og "klet" = passiv form af at kalde => "kaldet". Dvs "kaldet hen til" i betydningen "udnævnt til at stå ved vores side". Det er ud fra dette sproglige billede, at vi får betydningerne advokat, beskytter, hjælper og forbeder. For en paraklet er en person, som stiller sig sammen med os for at kæmpe på vores vegne. Ligesom en forsvarsadvokat vil gøre det ved en retssag. Ordet "paraklet" stammer samtidigt fra udsagnsordet "parakaleo", som egentlig betyder "at kalde hen til sig", men som også kan betyde "at formane", "at opmuntre" og "at trøste".

34 - Forvandlet af kærlighed

åbenbaringer om Helligånden. *"Hvor Herrens ånd er, dér er der frihed!"* Dette vers gælder for hvert eneste område, som Helligånden bliver lukket ind i – hvilket svarer til at gøre ham til "Herre" over det. Han er så ufattelig god, at hans kærlige og nådige væsen bringer frihed overalt, hvor han får lov at bestemme. Således er han præcis lige så kærlig som Jesus. Lige-gyldigt hvor forfærdeligt og modbydeligt dit selvskabte fængsel måtte være, vil resultatet være det samme. Hvis han får lov til at komme ind i det og herske over det, vil han sætte dig fuldstændig fri.

Det næste vers åbenbarer, hvordan han vil gøre det. Han vil forvandle os ved at åbenbare Guds herlighed for os *"i et spejl"*, så vi kan blive forvandlet fra herlighed til herlighed igennem det, vi ser i spejlet. Desværre overser de fleste kristne, hvad han egentlig siger her, fordi deres forståelse af spejlet er farvet af et enkelt vers i kærlighedskapitlet (**1 Kor 13,12**), som også taler om et spejl: *"Endnu ser vi i et spejl, i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt. Nu erkender jeg stykkevis, men da skal jeg kende fuldt ud, ligesom jeg selv er kendt fuldt ud."* Men Paulus har to vidt forskellige formål med at tale om spejl i henholdsvis **1 Kor 13,12** og **2 Kor 3,18**.

I kærlighedskapitlet omtales spejlet, fordi datidens spejle kun gav et utydeligt og sløret spejlbillede ... men i evigheden skal vi se helt klart. I **2 Kor 3,18** er Paulus snarere optaget af, hvad man almindeligvis bruger et spejl til. Det bruges til at se sig selv. Således siger Paulus igennem **2 Kor 3,18**, at Ånden vil vise os Herrens herlighed *"i et spejl"*, hvilket betyder, at han vil åbenbare for os, hvilke herlige og fantastiske ting Gud ser i os.

Verset maler med andre ord et billede af, hvad Ånden vil gøre. Han vil placere et guddommeligt spejl foran vores øjne, så vi kan blive forvandlet igennem det, vi ser i spejlet. I dette spejl vil Gud vise os, hvad han ser, når han ser på os. Det svarer til, at Ånden siger: "Lad mig vise dig, hvad jeg ser i dig. Jeg ser ... et elsket barn, en uvurderlig skat, et menneske, som er skabt i Guds

billede og som derfor bærer en unik spejling af Herrens herlighed.” **2 Kor 3,18** åbenbarer også, at Ånden vil gøre dette underfulde værk i etaper: *”... og alle vi, ... forvandles ... fra herlighed til herlighed.”* Med andre ord, jo mere vi ser af Guds herlighed i os, jo mere vil vi blive forvandlet af det, vi ser.

Det er på denne måde, at Helligånden vil forvandle os. Han vil først hjælpe os til at se, hvilke områder med mørke, vi har i vores liv – ved at overbevise os om synd, retfærdighed og dom (jf. **Joh 16,8**). Men ligesom vi så det med Jesus i forhold til hans genkomst, er Åndens formål IKKE at anklage og fordømme os (jf. **Rom 8,1-2**). Når han peger på områder med mørke i vores liv, peger han på ting, som han vil sætte os fri af. Han siger med andre ord: ”Det dér område med bitterhed og selvbebrejdelse, som jeg nu hjælper dig til at mærke ... må jeg få lov til at komme ind i det og sætte dig fri?”

Hvis vi vil åbne vores hjerter og give ham plads til at komme ind i det konkrete område med mørke, som han afdækker, vil han trænge ind i dette mørke og bryde dets magt. At gøre ham til herre på et konkret område indebærer ganske enkelt, at vi lader hans tanker og hans følelser få større vægt over dette område end vores egne tanker og følelser. Hvor det tidligere var vores egen negative vurdering af os selv, som herskede over hele området, vælger vi nu ved Åndens hjælp, at det fremover skal være Guds kærlige vurdering af os, som skal herske på dette sted. Således giver vi ham plads til at elske os ... selv når vi føler, at vi IKKE fortjener at blive elsket. Ligesom det skete i situationen med min kone ved biluheldet. Hendes ord stillede mig overfor et valg: Vil jeg fortsat være styret af min egen selvbebrejdelse eller vil jeg i stedet tage imod min kones (og Guds) nåde og kærlighed?

Vi har brug for mere af Guds kærlighed

Den åbenbaring, som Gud har givet mig om hans altforvandlerende kærlighed, har også hjulpet mig til at forstå, hvorfor

36 - Forvandlet af kærlighed

de kristne langt hen ad vejen ikke er bedre til at elske end andre mennesker. For det afgørende spørgsmål er ikke, om vi har lært en masse sandheder om Gud igennem Bibelen, eller om vi kan drive os selv til at gøre mere og mere for ham. Det afgørende spørgsmål er, om vi har taget imod Guds kærlighed helt ned i dybet af vores indre. Har vi givet ham lov til at være herre over alle områder af vores liv; både de områder, vi er stolte af og de områder, som vi skammer os over?

Farisæerne havde også en voldsom masse viden om Gud, og de kendte store dele af deres hellige skrifter (vores Gamle Testamente) udenad, men de var alligevel ikke i stand til at genkende Gud, da han vandrede i deres midte. De kunne rent faktisk citere utallige skriftsteder om Guds nåde og barmhjertighed, men på trods af dette kunne de ikke acceptere, at Gud var så nådig som det, Jesus udstillede gennem sit liv (se fx **Joh 5,38-40**). Hvorfor? Fordi deres erfaringer med Gud var noget, som havde med hovedet og ikke med hjertet at gøre. De var sande mestre i at knokle for Gud, og de kæmpede for at overgå hinanden i deres gudsyndelse, men de havde ikke lært at åbne deres hjerter for ham. De var gode til at tjene Gud, men elendige til at lade Gud betjene dem. Deres gudsliv var noget, de selv skulle præstere overfor Gud i stedet for at være noget, der strømmede frit og ufortjent fra Gud. Desværre tror jeg, at det samme kunne siges om rigtig mange kristne den dag i dag. Vi har lært en masse om Gud, og vi er gode til at arbejde for Gud, men vi har ikke lært at åbne vores hjerter helt for ham.

Kirkens nuværende tilstand

I mine øjne er dette den vigtigste grund til, at så mange kristne ægteskaber ender i skilsmisse, og at så mange kirker oplever voldsomme kampe og splittelser. For hvis ikke Jesus har fået lov til at elske os helt ned i dybet af vores indre, så bærer vi områder med mørke og skam i vores liv, hvor Jesus ikke er herre. Disse områder med mørke vil helt automatisk komme til at

kontrollere vores tanker og vores liv, hver gang vi bliver presset ... selv om det absolut ikke er det, vi ønsker. Hvis du er ærlig overfor dig selv, vil du sikkert selv kunne genkende dette. Selv om du ved en masse om Gud og har indviet dit liv til at tjene ham, har du fortsat en masse følelser af bitterhed, selvbekyndelse, skam og meget mere inde i dig. Hvis du bliver presset på disse områder og billedlig talt trænges op i en krog, vil du ofte komme til at reagere ud fra disse sårede og mørke følelser. Som et såret dyr i en fælde.

Løsningen på vores problem er ikke, at vi tager os sammen, eller at vi får mere undervisning til vores hoveder. Hvis det var løsningen, var problemet allerede blevet løst for længe siden. For det er dybest set den måde, vores kirker har forsøgt at løse problemet på. Men dette er ikke Guds løsning. Han ønsker ikke, at vi skal forsøge at løse problemet på egen hånd. Det kan vi alligevel ikke. Selv om vi vidste alt, hvad der var at vide om Gud, ville det ikke ændre noget, så længe vi behandler vores liv, som om vi selv skal løse vores problemer. Lad mig gøre dette så klart som overhovedet muligt: Selv om dit hoved har forstået, at Jesus elsker dig med en evig og uforanderlig kærlighed, så giver denne viden dig ikke automatisk en masse kærlighed til andre. For denne form for viden har brug for, at du tager dig sammen og selv gør en masse, hvis den skal bære ”frugt”.

Hvis ikke du har smagt Guds kærlighed og har oplevet, hvor meget han elsker dig helt ned i dybet af dit indre mørke, vil det primært være dit hoved, der kender Guds kærlighed. Dit hoved kan sagtens fortælle dit hjerte, at du ”burde” elske mere, men så længe dit hjerte ikke har erfaret Guds kærlighed, vil du selv skulle finde ressourcerne til at elske andre inde i dit eget hjerte. Det er kun, når vi har erfaret Guds kærlighed i vores hjerter, at Guds egen kærlighed kan blive vores indre kilde til at elske andre (jf. **Rom 5,5**). Det er det, som hele tiden har været Guds plan. Vi elsker, fordi han elskede os først! (**1 Joh 4,19**) Det er ham og ikke os, der har kærlighed og styrke nok til at forvandle

38 - Forvandet af kærlighed

hele verden. Vores omgivelser ville straks kunne genkende Guds kærlighed i kirkerne, hvis det virkelig var Guds kærlighed, der strømmede imellem os (jf. **Joh 13,35**). Men hvis vores kærlighed primært udstilles igennem mennesker, som er blevet gode til at skjule deres negative følelser og til at gøre kærlige handlinger af pligt, vil det overhovedet ikke gøre samme indtryk på dem. Slet ikke!

Et træ skal kendes på dets frugter

I **Matt 7,16** fortæller Jesus os, at man kan genkende et træ på dets frugter. Det kræver ikke en doktorgrad at forstå denne simple logik: Hvis der sidder pærer på træet, er det et pæretre! Hvis der sidder appelsiner, er det et appelsintræ. Jesus var selvfølgelig ikke optaget af træer, da han sagde dette. Han talte om mennesker og erklærede, at man altid kan genkende, hvad et menneske indeholder ved at se på de frugter, som vedkommende bærer. Hvis der igen og igen springer frugter af vrede ud fra dette menneske, synliggør frugterne, at selve mennesket er fyldt med vrede. For det ydre resultat åbenbarer den indre virkelighed. Hvis der i stedet er frugter af begær og utugt, som pludselig dukker frem på et menneske, så åbenbarer disse frugter, hvad der rent faktisk lå og lurede under overfladen.

Når jeg reflekterer over den måde, vi som kristne lever vores liv i verden, tænker jeg ofte på Jesu ord om træets frugter. Han afleverede dette visdomsord i en kontekst, hvor han ville advare sine disciple mod falske profeter, der *"kommer til jer i fåreklæder, men indeni er glubske ulve."* Udvendigt ser alt godt ud, siger han, men deres indre er fyldt med gift. Vær derfor på vagt, når I møder de forkerte frugter hos en anden person. "Ok, Jesus, det vil vi gøre Men hvad skal vi så gøre, når vi opdager, at vi selv bærer en af de forkerte frugter på vores træ? Skal vi skjule frugten og håbe, at ingen har set den? Eller tør vi i stedet være åbne og søge hjælp fra både Gud og andre mennesker?"

Vores måde at forholde os til de frugter, som dukker op i vores

liv, siger rigtig meget om vores forståelse af Gud. Hvis vi lever vores liv ud fra en indre forventning om, at vi selv skal løse vores problemer, vil vi forholde os til de negative frugter som noget, vi selv må ordne. De skal fjernes eller skjules, så ingen opdager dem. Det var det, farisæerne gjorde. De forventede som udgangspunkt, at de selv skulle leve retfærdigt og helligt, før de kunne få Guds velsignelse, og derfor var det deres eget ansvar at tage sig af de negative frugter. Dette er grunden til, at de var så optaget af alt det ydre og af menneskers tanker om dem. De gjorde det eneste, vi som mennesker kan gøre, hvis det virkelig er os selv, der skal løse problemerne. De fjernede enhver negativ frugt, som voksede frem. De sørgede for, at alt det ydre så godt ud.

Det virkelige problem, som var placeret i det indre menneske, var de dog ikke i stand til at forvandle uden Guds hjælp. For de var opflasket med en teologi, som fortalte dem, at de først skulle være rene, før de kunne forvente Guds hjælp. Men hvad skulle de så gøre, når de ikke var i stand til at blive rene uden Guds hjælp? For selv om de sagtens kunne fjerne hver eneste forkerte frugt, som kom til syne på træet, så ændrede dette ikke på træets natur. Træet var fortsat et "forkert frugt"-træ, selv om hvert eneste af træets "forkerte" frugter var blevet fjernet. For den eneste, som kunne ændre træets natur, var og er Gud.

Hvis vi i stedet lever vores liv med en barnlig tillid til, at Gud hellere end gerne vil hjælpe os med alle vores problemer, så vil vi opføre os anderledes, når vi opdager en forkert frugt. For da vil frugten ikke længere være en trussel, men en "hjælp". Den hjælper os til at opdage og anerkende, hvad der bor indeni os, så vi kan overgive problemet til Gud. Den giver os et glimt ind i et konkret område af vores eget hjerte, hvor der sidder et betændt sår. Den fortæller os med andre ord, at der er et "mørkt sted" inde i os, hvor vi endnu ikke har lukket Gud helt ind.

Det var dybest set det, jeg gjorde, da jeg oplevede det livsforvandlerende gennembrud, jeg beskrev i bogens første kapitel. Jeg

40 - Forvandlet af kærlighed

kunne sagtens have behandlet vreden og frustrationerne over min kone som noget, der var hendes skyld. Men heldigvis forstod jeg, at den slags stærke følelser altid har en dybereliggende rod. Da jeg tillod mig selv at mærke smerten og efterfølgende inviterede Jesus ind i mit indre mørke, ændrede han mit indre i en sådan grad, at de negative frugter forsvandt. Han forvandlede træets natur, så jeg fremover ville få nogle helt andre frugter på mit træ. Det er det, Gud vil gøre igen og igen. Han vil hjælpe os til at opdage de områder med mørke, som vi har i vores liv, således at han kan sætte os fri fra mørket ... hvis vi vil åbne vores hjerter for hans lys. Mere om dette i næste kapitel.

Min velsignelsesbøn for dig

“Må dit sårede hjerte blive draget helt ind i Guds nærvær, så han får plads til at forvandle dig med sin kærlighed. Må hans nådige øjne få adgang til hver eneste afkrog af dit hjerte, så der ikke længere må være noget sted i dig, hvor døren er lukket for ham.”

Spørgsmål til refleksion:

1. Guds eneste dagsorden for enhver, som er ”i Kristus”, er kærlighed og frihed. Selv når Gud peger på synd og mørke i vores liv, gør han det for at sætte os fri. Overvej for dig selv: Hvad forventer mit hjerte, at Gud vil gøre og sige, når han viser mig et område med synd i mit liv?

2. Dette er Jesu eget spørgsmål til dig: ”Må jeg få lov at snakke med dig om det område, som du skammer dig over? Må jeg få lov til at se dig i øjnene og vise dig, hvor meget jeg elsker dig? At du er elsket ... selv når du fortjener det allermindst!”

3. Helligånden vil åbenbare Guds herlighed i dig (jf. **2 Kor 3,18**). Han vil forvandle dig ved at vise dig, hvad Gud ser i dig. Er det let for dit hjerte at tage imod dette, eller oplever du i stedet en masse modstand imod, at Gud skulle have så høje tanker om dig? Del dine tanker med Helligånden, og bed ham om hjælp.

3

Gud vil helbrede vores hjerter

*Sl 147,3: Han læger dem, hvis hjerte er knust
og forbinder deres sår.*

En livslang proces

Når vi giver vores liv til Jesus, fortæller Bibelen os, at vi derved er blevet til en helt nye skabning (**2 Kor 5,17**), at det ikke længere er os selv, der lever, men Kristus, der lever i os (**Gal 2,20**), og at Helligånden nu har taget bolig i vores hjerter (**Ef 1,13-14**). Der findes ingen forandring, som et menneske kan opleve, der er større end dette. Men denne forvandling må aldrig gøres til en afsluttet størrelse, hvor man tænker, at man allerede har fået ”den fulde pakke”, når man har oplevet den én gang. For selv om den medfører en fuldstændig nyskabelse af vores liv, er selve ”frelsesøjeblikket” blot begyndelsen på en livslang proces, hvor Gud dag efter dag og område for område vil helbrede vores hjerter og forny vores tanker og sind.

Hvis man tror, at man allerede har fået ”den fulde pakke”, med det samme man har sagt ja til Gud, vil det medføre en kristen vandring, hvor det primære fokus bliver at holde fast i en følelsesmæssig oplevelse, som man fik en gang, i stedet for at få en levende og livsforvandlerende rejse sammen med himlens Gud. Det vil medføre en indre forventning om, at livet med Gud sandsynligvis vil blive mere og mere kedeligt, fordi man allerede

44 - Gud vil helbrede vores hjerter

har smagt det bedste, som man kan forvente i dette liv. I modsætning til dette ønsker Gud at føre os fra herlighed til herlighed (**2 Kor 3,18**) og fra kraft til kraft (**Sl 84,8**), fordi alting bliver bedre og bedre, jo tættere vi kommer på ham.

I **Luk 13,18-21** taler Jesus om Gudsriget, og han giver os to billeder på, hvad der sker, når et menneske tager imod Guds rige og vælger at bygge sit liv på det: *”Så sagde han: »Hvad ligner Guds rige? Hvad skal jeg sammenligne det med? Det ligner et sennepsfrø, som en mand tog og såede i sin have, og det voksede op og blev et helt træ, og himlens fugle byggede rede i dets grene.« Han sagde også: »Hvad skal jeg sammenligne Guds rige med? Det ligner en surdej, som en kvinde tog og kom i tre mål hvedemel, til det hele var gennemsyret.« ”*

I den første lignelse hører vi om en mand, som planter et sennepsfrø i sin have. Han planter frøet, fordi han har truffet et valg: ”Jeg vil have et sennepstræ i min have, og derfor planter jeg nu et sennepsfrø.” Det er det samme, der sker, når et menneske tager imod Guds rige. På baggrund af et valg – ”jeg vil give mit liv til Jesus” – bliver der sået et frø i dette menneskes hjerte. Men selve valget, som den troende besvarer Guds kærlighed med, fører ikke personen til en magisk verden, hvor han eller hun med en enkelt bøn har givet alt, hvad hjertet rummer til Jesus – selv om dette er vedkommendes erklærede mål. For som mennesker i en falden verden evner vores sårede hjerter ikke at stole 100 % på Gud, og dette blokerer os fra at åbne vores hjerter helt for ham. Sådan fungerer det virkeligt. Gud respekterer vores grænser, og derfor vil han ikke indtage mere plads i vores hjerter end det, vi som faldne mennesker er klar til at give ham.

I praksis betyder alt dette, at Gud må nøjes med at få en lille brøkdel af vores hjerter, når vi tager imod hans frelse – selv om han fortjener det hele. Hvis han ønsker at få mere plads (og det gør han!), er det nødvendigt, at han selv kommer ind i de områder, hvor han har fået adgang. Han må drage nær og demonstrere sin trofasthed og godhed på disse områder, således

at vores syge og lukkede hjerter kan lære at stole mere på ham og at give ham mere plads. Det er på denne måde, at han vil vinde vores hjerter.

I Markus udgaven af denne lignelse uddyber Jesus, hvorfor han valgte sennepsfrøet (**Mark 4,31-32**): Den er *"mindre end alle andre frø på jorden, men når det er sået, vokser det op og bliver større end alle andre planter ..."*. Med andre ord fortæller Jesus os igennem denne lignelse, at vores personlige indgang til gudsriget vil snarere ligne et lille frø end med et stort træ. Vores første "ja" til Gud vil altså ikke medføre en øjeblikkelig og fuldstændig forvandling, for Guds frelse og hans genskabelse af vores hjerter starter billedlig talt med noget meget småt. Men sandheden om dette sennepsfrø, som er *"mindre end alle andre frø på jorden"*, er samtidigt, at den har kraften i sig til at blive til et stort træ. Det er det, Jesus fortæller os, at vi skal forvente. Når vi siger "ja" til Gud, vil han plante noget i os, som virker småt, og som overhovedet ikke ligner en total forvandling.¹ Men selv om Gudsrigets frø er lille, bærer det samtidigt en sådan kraft i sig, at det med tiden vil føre os helt til fuld modenhed i Kristus - hvis vi vil give frøet de rette vækstbetingelser.

Jesus bekræfter og udbygger dette billede med endnu en lignelse. *"Hvad skal jeg sammenligne Guds rige med? Det ligner en surdej, som en kvinde tog og kom i tre mål hvedemel, til det hele var gennemsyret"*. Kvinden tager først en lille portion surdej og blander den sammen med en større portion hvedemel, som derefter får lov at stå, indtil *"det hele var gennemsyret"*. Jeg er ingen ekspert i bagning og har aldrig brugt surdej, men jeg har alligevel forstået det generelle princip. Når man skal lave en ny omgang surdej, skal man først tage en rest fra sidste omgang og blande den sammen med hvedemel og vand. Herefter skal man

¹ Paulus har et lignende billede af frelsesprocessen, som dog udtrykkes på en lidt anden måde. Ved frelsen bliver vi til helt nye skabninger (**2 Kor 5,17**), men vi starter dog vandringeren som babyer i troen (**1 Kor 3,1-2**; jf. **Hebr 5,12-13**). Målet med vandringeren er at vokse op til fuld modenhed i Kristus (jf. **Ef 4,13-15** og **Ef 3,16-19**).

46 - Gud vil helbrede vores hjerter

give hele blandingen tid til at hæve og syrne, og mens det står og hæver, vil surdejens ”kraft” bevæge sig ud i hele dejen. Efter nogle dage vil hele dejen være så forvandlet af den lille klump surdej, at den nu har samme konsistens, hævnning og syrlighed som den oprindelige surdejs portion.

Det er det, Gud vil gøre i dit og mit liv. Når vi tager imod frelsen som en gave, får vi ved Helligånden en pant eller forsmag på vores himmelske arv (jf. **Ef 1,14** og **2 Kor 1,22**). Denne pant er som en himmelsk surdej, der bliver plantet ned i vores liv. Den er ikke stor, men den bærer i sig kraften til at trænge ud i resten af dejen og til at forvandle hele dejen, så den langsomt men sikkert kommer til at få samme konsistens, hævnning og syrlighed som den himmelske surdej. Igennem denne lignelse fortæller Jesus os, hvad Helligånden vil gøre i vores liv. Han vil selv være som en smagsprøve på himlens atmosfære ind i de områder af vores liv, hvor vi giver ham plads. Hver gang vi får en sådan smagsprøve, vil det gøre vores hjerter sultne efter mere, hvilket igen vil medføre, at vi bliver i stand til at give ham mere og mere plads. På denne måde vil himlens atmosfære trænge længere og længere ud i hver eneste afkrog af vores hjerter.

At tænke Guds tanker

I forrige kapitel så vi, hvordan Helligånden vil forvandle os ved at åbenbare, hvad Gud ser i os (*”i et spejl”*). Men Helligånden har mere på hjerte end bare ”mig”. Heldigvis! Han ønsker også at vise os, hvad Gud tænker og føler i forhold til hver eneste person, vi møder og i forhold til hver eneste situation, som møder os. Hvis han får lov til det, vil han forvandle os med sine tanker. Hans store mål er at lære os at tænke Guds tanker, så vi kan blive mere og mere som ham. At vi må blive mennesker, der elsker det, han elsker, og hader det, han hader. Han vil billedlig talt ”åbne vores øjne” til at se verden med hans øjne. Fx: ”din nabo er ensom og har brug for en ven”. Når han således åbenbarer et glimt af sine tanker, rummer selve tanken en invitation

til, at vi skal udleve hans tanke i handling. Det var det, Jesus gjorde igen og igen med sit liv. Han sagde kun, hvad han hørte sin himmelske fader sige (**Joh 8,28**) og gjorde kun, hvad han så ham gøre (**Joh 5,19**). Disse udsagn betyder ikke, at han var en robot, der ikke tænkte for sig selv. Nej, han var konstant opmærksom på Åndens tanker, og hver eneste gang han modtog en tanke eller en åndelig fornemmelse om et menneske eller en situation, adlød han den ledelse, Ånden gav ham. Det er det samme, Gud kalder os til at gøre i dag.

Rom 12,2: *"Og tilpas jer ikke denne verden, men lad jer forvandle, ved at sindet fornyes, så I kan skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, det som behager ham, det fuldkomne."*

Ovenstående vers er muligvis det bedste vers i Bibelen til at beskrive den overordnede forvandlingsproces, som Ånden vil føre os igennem. Han vil forvandle os ved at forny vores sind, hvilket i praksis betyder, at han vil ændre vores tanker. Selv når han forvandler os med kærlighed – som beskrevet i forrige kapitel – er det dybest set hjertets indre tanker, han forvandler. Han vil give os Guds tanker i stedet for vores egne tanker. Han vil trænge ned i det mørke, hvor mørkets tanker regerer, og tilbyde os Guds fantastiske tanker som en byttehandel. Fx: "Lad mig fjerne din "ingen kan lide mig!"-tanke og give dig Guds "du er elsket!"-tanke i stedet. Denne type forvandling rummer to forskellige dele eller processer, som begge er lige vigtige.

Den første proces er en afklædningsproces af mørkets tanker. *"Og tilpas jer ikke denne verden ..."* Eller for at sige det på en anden måde: "Hold op med at tænke verdens tanker!" Ånden vil rense os for de tanker og valg, som livet i en falden verden har besmittet os med. Det er denne renselsesproces, som klargør os til den efterfølgende proces, hvor Gud vil give os sine tanker. Han vil først hjælpe os til at genkende de områder, hvor vores tanker er forkerte, og derefter vil han hjælpe os til at give slip på disse tanker. Således vil han gøre det muligt for os at åbne vores lukkede hjerter, så vi kan tage imod Guds tanker i stedet for de

48 - Gud vil helbrede vores hjerter

tanker, vi tidligere holdt fast i.

Sandheden om vores hjerter er desværre, at vi ikke selv magter at slippe taget i de ting, som vi holder fast i, hvis ikke Ånden hjælper os. Derfor har vi brug for hjælp til at se og erkende vores syndighed, før vi kan føres til omvendelse. Ånden må først overbevise os om synd, retfærdighed og dom (**Joh 16,8**), før han kan åbenbare alt det andet, som han vil give til os. Dette gælder ikke kun i forbindelse med et menneskes frelse. Det gælder for hele livet.

I **Matt 5,8** lover Jesus os, at de rene af hjertet vil se Gud. Hans løfte betyder ikke, at man skal være helt ren, før Gud vil komme nær, for så ville ingen mennesker blive frelst. Nej, hans budskab er i stedet, at urene hjerter formørker vores syn, så vi har svært ved at se Gud. Hvis vi giver Ånden lov til at rense os, vil denne renselse helt automatisk klargøre vores hjerter til at se mere og mere af Gud. Jo mere vores hjerter bliver rensede af Helligånden, jo mere af Guds væsen vil vi være i stand til at se. Bibelen siger nogenlunde det samme i **Hebr 12,14**: *"Stræb efter fred med alle og efter den helligelse, uden hvilken ingen kan se Herren."*

Den anden og sidste proces er en iklædningsproces af Guds tanker. **Rom 12,2**: *"... så I kan skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, det som behager ham, det fuldkomne."* Det er her, at selve forvandlingen sker. Gud forvandler os ved at fylde os med sine tanker i stedet for de tanker, som vi holdt fast i tidligere. Ved at åbenbare sin vilje for os vil han lære os at tænke som ham, hvilket vil medføre, at vi bliver i stand til at se hans kærlige væsen overalt og i forlængelse af dette, at vi bliver forvandlet af den, han er. Han vil gøre dette på en række forskellige måder.

A) Indirekte åbenbaring om Gud: Når Ånden via Bibelens bud fortæller os, at vi skal gøre en konkret handling, vil denne handling altid afspejle Guds væsen. Hvis han fx siger, at vi skal tilgive et andet menneske, ligesom vi selv er blevet tilgivet

(Ef 4,32), åbenbarer dette, hvor helhertet Gud er i at tilgive alle mennesker; både dig selv og andre. For Gud er ikke en hyklerisk far, der siger: ”Gør, som jeg siger, knægt, og ikke som jeg selv gør.” Han vil aldrig nogensinde kræve, at vi skal gøre noget, som han ikke selv gør. Derfor rummer alle hans bud en ”skjult” åbenbaring af ham. Når han fx kræver, at vi skal elske vores fjender, åbenbarer denne befaling, at han er en Gud, der elsker sine fjender. Med andre ord åbenbarer selve budene, hvem Gud virkelig er. **Matt 5,48:** *”Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!”*

B) Personlig erfaring af Guds vilje: Når vi lærer hans vilje at kende og handler derefter, vil dette give os en personlig erfaring af Guds vilje. Vi vil komme til at smage, hvordan Guds befalinger spreder liv og glæde til både os selv og andre. Når vi fx adlyder hans bud om at tilgive andre, vil dette give os en mærkbar erfaring af nådens kraft. For ved at tilgive andre kommer vi selv til at erfare, hvordan tilgivelsen sætter vores hjerter fri og renser os fra bitterhed. Nogle gange vil tilgivelsen også medføre forsoning og genoprettelse, hvilket er noget af det bedste, som findes. Således erfarer vi Guds godhed, når vi følger hans gode og vise love. **Sl 19,9:** *”Herrens forordninger er retskafne, de glæder hjertet. Herrens befaling er ægte, den giver øjnene glans.”*

C) At mærke Guds følelser: Hver gang Ånden udfordrer os til at gøre noget, vil han selv hjælpe os til at gøre det. For sådan fungerer det med Gud. Når han leder os til at tilgive andre, vil han selv fylde vores hjerter med kraften til at tilgive. Når han byder os at vise kærlighed i handling til andre, vil han selv fylde vores hjerter med kærligheden til at gøre det. Ved at adlyde hans bud, træder vi således ind på den vej, han selv vandrer på hele tiden. På denne vej vil han ofte udfordre os til at gøre ting, som vi ikke kan klare i egen kraft, fordi han ønsker, at vi skal gøre det i hans kraft og ikke i vores egen. Han ønsker altså at fylde vores hjerter med kraft og kærlighed, så han kan elske verden igennem os. Når hans følelser på denne måde får plads til at

50 - Gud vil helbrede vores hjerter

strømme igennem vores hjerter, vil det medføre, at vi bliver radikalt forvandlet af dem. **Gal 5,22-23a** giver os et fantastisk billede af, hvad der sker med os, når Ånden får plads til at herske i os: *”Men Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse.”* Der står ikke “Åndens frugter” men “Åndens frugt”, fordi det er Åndens nærvær, der er selve frugten. Når han er nær, vil hans tilstedeværelse fremkalde en masse forskellige himmelske egenskaber, som Paulus remser op i dette vers.

Synden er aldrig Guds primære fokus

Bibelen fortæller os i **Fil 1,6**, at *”han, som har begyndt sin gode gerning i jer, vil fuldføre den indtil Kristi Jesu dag.”* Det betyder, at Gud vil fortsætte sin gerning med at forvandle os, indtil Jesus kommer igen. Han vil ikke nøjes med at rense os for synd og så efterlade os ”afklædte” og ”tomme”. For hans kamp mod synden er aldrig hans primære fokus. Nej, han vil rense os fra synd, så vi kan blive iklædt Guds herlighed i stedet. Det er sådan, Gud tænker. Han vil rense os fra mørkets tanker, fordi han vil give os noget, der er bedre. Han vil hjælpe os til at aflægge det gamle menneske, så han i stedet kan iklæde os det nye menneske (jf. **Ef 4,22-24**). Hans primære formål med korset har aldrig været at afskaffe synden, men at give os noget andet i stedet.

Tænk fx på lignelsen om den fortabte søn. Faderen var ikke specielt optaget af sin søns synder, da han kom hjem igen. Han afbrød faktisk sønnens undskyldningstale, inden han fik sagt *”lad mig gå som en af dine daglejere,”* fordi hans tanker gik i en helt anden retning. Det, som fyldte hans tanker, var en ubeskrivelig glæde over, at han endelig kunne vise sin faderlige kærlighed til sin vildfarne søn igen. Derfor satte han med det samme hele huset i bevægelse for at give sin hjemvendte søn alt, hvad en ægte søn af huset var berettiget til. Det er det, som Gud er optaget af. Ikke vores synder. Så selv om Bibelen taler så meget om synd og om syndernes renselse, må vi aldrig gøre

Guds kamp mod synden til et hovedmål i sig selv. For selv om syndens afskaffelse kostede Gud alt, var det alligevel kun et nødvendigt delmål på vejen frem mod Guds egentlige hovedmål: At vi skal se ham og forvandles af den, han er.

I denne sammenhæng er det interessant at bemærke, hvordan Bibelen ofte omtaler Guds frelsesværk som konkrete byttehandler, han tilbyder os. Han vil give os liv i stedet for død, glæde i stedet for sorg, frihed i stedet for fangenskab, helbredelse i stedet for sygdom, retfærdighed i stedet for synd og himmelske velsignelser i stedet for jordiske forbandelser.² Det er byttehandler, som forudsætter, at vi giver noget til ham, så han kan give noget til os. Hvis vi tænker, at vores hjerter og legemer allerede er raske, vender Gud sig mod os og siger: Så har jeg ikke noget til jer! Byttehandlen er annulleret. **Mark 2,17:** *"De raske har ikke brug for læge, det har de syge. Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere."* Det var toldereren, som bad *"Gud, vær mig synder nådig"*, der fik bønnesvar og efterfølgende blev omtalt som retfærdig (jf. **Luk 18,9-14**). Farisæeren, som pralede af sin egen retfærdighed, blev sendt tomhændet hjem og blev efterfølgende omtalt som den, der ikke var retfærdig.

Vi kan altså ikke forvente, at Gud vil give os sin del af byttehandlen, hvis ikke vi vil give ham vores del. For han vil ikke bygge vores frelse og vores relation med ham på falske betingelser. Derfor må han først hjælpe os til at genkende sandheden om vores hjerter, før vi kan give ham den respons, som han venter på. "Gud, jeg er svag ... og bundet af synd ... og syg ... og ensom ... og kold ... og jeg har svært ved at tilgive." Når vi afleverer vores hjerter til ham på denne måde, står han klar til at give os alt, hvad han har lovet os. Han vil tage vores svaghed og give os sin styrke. Han vil fjerne vores synder og give os sin retfærdighed. Han vil give os lægedom i stedet for sygdom, kærlighed i stedet for ensomhed, varme i stedet for kulde og meget, meget mere.

2 Se fx **Es 61,1-4; Sl 30,12; Matt 5,3-10; 2 Kor 5,21.**

Han peger først på problemet

En af de vigtigste grunde til, at mange kristne går glip af Guds velsignelser og af hans løsninger er dette: Vi vil gerne springe direkte hen til velsignelserne og til Guds fantastiske løsninger, men er mere eller mindre lukket for, at han vil pege på problemets egentlige rod som det første. Vi vil hellere end gerne modtage alle de velsignelser, han vil give til os, hvis bare vi kan få det hele læsset oven i alt det andet, vi har. Men hvis han i stedet viser os, at vi først må give afkald på noget i vores liv, før vi kan modtage den ønskede velsignelse, er der mange, som mister modet og opgiver at gå Guds vej.

Derfor er der mange kristne, som oplever, at Gud er tavs og langt væk fra dem i meget lang tid, fordi de ikke har lyst til at høre det, han rent faktisk kommunikerer. Han er i fuld gang med at åbenbare et konkret problem og har allerede placeret sin finger på et betændt sår, som han ønsker at helbrede. Din ensomhed. Din bitterhed. Din vrede. Han hvisker igennem dit livs omstændigheder: ”Må jeg få lov til at helbrede dette sår? Må jeg få lov at hjælpe dig med dette problem?” Men desværre kommer de fleste kristne til at overhøre Guds tilbud, fordi de misforstår hans handlinger. De forstår ikke, at det er Helligånden, som er ved at klargøre dem til forvandling ved at presse dybe sår fra fortiden frem i lyset, og derfor modarbejder de Guds proces ved at gøre alt, hvad de kan, for IKKE at mærke fortidens dybe sår. I stedet for at lytte til deres hjerter, vender de sig anklagende mod andre. Det er kirkens eller præstens eller mine venners skyld, at jeg mærker disse sår!

Personlig oplevelse – en profetisk drøm

Der var gået to eller tre år, efter at jeg havde afsluttet mine teologiske studier, da Gud afslørede et stort problem i mit eget liv igennem en profetisk drøm. Det var den første profetiske drøm, jeg nogensinde havde fået, og den kom midt i en tid, hvor

jeg dagligt sagde til Gud. ”Far, kom og tugt mig.³ Drag nær til mig med dit lys.” Det er den periode i mit liv, hvor Gud har talt på flest forskellige måder til mig, og alt, hvad han sagde, bragte lægedom og genoprettelse til mit hjerte.

I drømmen var jeg på vej til universitetet for at tage min afsluttende eksamen som teolog. Jeg sad i en bus, og jeg var sent på den. Selv hvis bussen holdt sin tidsplan, måtte jeg løbe alt, hvad jeg kunne, for at nå min eksamen til tiden. Jeg håbede hele tiden, at bussen ville køre lidt hurtigere, og med det samme den nåede til mit stoppested, sprang jeg ud af den. Jeg ankom inden længe til den rigtige bygning ved universitetet. Forpustet, svedig og et par minutter for sent. Inde i eksamenslokalet sad der to undervisere fra universitetet. De virkede lettere irriteret over, at jeg ikke kunne komme til tiden, men de sagde ikke noget. De pegede på et bord og bad mig om at trække en seddel med et nummer. Efterfølgende gav de mig et stykke papir med min eksamensopgave. Jeg kiggede på opgaven og tænkte med det samme: ”Åh nej!” For opgaven handlede om en kendt teolog, som jeg skulle snakke om til eksamen. Men selv om jeg havde hørt navnet før, kunne jeg ikke huske noget som helst om hans teologiske teorier. Jeg opdagede samtidigt, at jeg havde glemt at tage mine bøger og notater med, hvilket betød, at jeg heller ikke ville få nogen hjælp fra dem i min forberedelsestid. Det så ikke godt ud! Der var ikke længere nogen tvivl om, hvad resultatet af min eksamen ville blive. Jeg ville dumpe den så klart, at mine lærere ville mindes denne dag i mange år.

Det viste sig snart, at eksamenslokalet også skulle bruges som forberedelseslokale. Lærerne viste mig hen til et lille bord med en gammel computer. Der var en ostemad på pladsen, og samtidigt var der en pedel, som var ved at fikse computeren. Han skulle fortsætte med at reparere computeren inde i lokalet under min forberedelsestid, men han måtte ikke hjælpe mig. Og så vågnede

3 Du kan læse mere om dette i bogen ”Gud sprænger alle rammer”, hvor jeg har et kapitel, der hedder: ”Gud, kom og tugt os!”

54 - Gud vil helbrede vores hjerter

jeg op. Fuld af frygt og med et hjerte, der bankede helt vildt.

Jeg gik ud på toilettet, hvor jeg tændte lyset og tog vand i ansigtet. Langsomt begyndte virkeligheden at trøste mig og at dulme mit bankende hjerte. ”Det var bare en drøm. Det var ikke den afslutning, som du fik på dine studier. Heldigvis!” Fem til ti minutter senere lå jeg igen i sengen og var nogenlunde klar til at sove.

Og så fortsatte drømmen – dog med nogle radikale ændringer. Det viste sig, at jeg alligevel ikke skulle op til eksamen, men var kommet til universitetet for at mødes med tre af mine lærere. De havde inviteret mig til en samtale, nogle år efter jeg havde afsluttet studiet, fordi de ønskede at opmuntre mig. De havde set noget fantastisk og enestående i mig, mens jeg studerede, og de havde derfor valgt at gøre noget ekstra for at hjælpe og vejlede mig. Pedellen var ikke længere en pedel, men var nu blevet en underviser som de andre, og han var lige så interesseret i at opmuntre mig. Den eksamen, som jeg var sikker på at dumpe, viste sig i stedet at være en fantastisk samtale, hvor dygtige lærere gjorde alt, hvad de kunne for at hjælpe mig til at lykkes.

Mit hjertes gudsbillede

Gud viste mig en række forskellige ting igennem drømmen. Han sagde blandt andet, at den første halvdel af drømmen afspejlede det billede, jeg ofte havde af ham i mit kristenliv. En Gud, som konstant holder øje med mig og altid bedømmer mig hårdt og nøgternt. Ligesom en censor ved en vanskelig eksamen. Desuden var mit Gudsforhold formet, så jeg aldrig kunne gøre det godt nok. Jeg var dømt til at dumpe, fordi mine krav til mig selv var så høje, at jeg kun blev tilfreds, hvis alt lykkedes. Men den anden halvdel af drømmen afspejlede det billede, Gud ønskede at plante i mit indre. En Gud, som hele tiden havde lyst til at opmuntre mig. En Gud, for hvem jeg allerede havde bestået den afsluttende eksamen for længe siden.

Gud talte også til mig om ostemaden. Jeg hader ost og var på det tidspunkt på en arbejdsplads, hvor der nogle gange blev serveret ostemadder til kaffen. Derfor så jeg ostemaden i drømmen og tænkte: Det var en sød tanke. Den ville helt sikkert have været til velsignelse for en anden. Men Gud sagde til mig. Sådan er jeg ikke! Når jeg giver velsignelser til dig, er de skræddersyet til dig. Jeg kender dit hjerte og ønsker at mætte dit hjertes længsler. Gud mindede mig også om pedellen og sagde, at han var Helligånden. Han var til stede ved min eksamen i en situation, hvor jeg desperat havde brug for hjælp, men på trods af dette hjalp han mig ikke, fordi han var travlt optaget med andre ting. Gud hviskede: ”Her ser du, hvad dit hjerte forventer af Ånden!” Og han havde helt ret. Igennem min barndom havde jeg lært, at andre menneskers behov var vigtigere end mine, og jeg forventede derfor, at Ånden ville gøre det samme som mig. At han hele tiden ville tage sig af andre menneskers behov, før han tog sig af mine. I praksis medførte dette, at Åndens nærvær og salvelse i mit liv blev degraderet til hjælperedskaber til at betjene andre mennesker. I modsætning til dette åbenbarede Gud igennem drømmens anden halvdel, at Ånden først og fremmest var til stede i mit liv for at være sammen med mig.

Den profetiske drøm medførte ingen øjeblikkelige forvandlinger i mit liv. Men den hjalp mig til at opdage områder i mit liv, hvor jeg havde, og tildels fortsat har, nogle helt forkerte forventninger til Gud, som underminerede mit Gudsforhold. Den synliggjorde en række forkerte tanker i mit hjerte, som forhindrede mig i at tage imod de velsignelser, som Gud hele tiden ønsker at give mig. Tænk engang: Mit hjerte havde lært mig at forvente noget, som slet ikke passede. For hver gang jeg opsøgte Gud, som både er min farmand og min bedste ven, forventede jeg noget, der svarer til en vanskelig eksamen i modvind. Jeg var meget langt væk fra den sandhed om ham, som anden halvdel af drømmen åbenbarede. En Gud, som hele tiden ønsker, at jeg skal komme, fordi han har meget høje tanker om mig og gerne vil bruge al sin viden og alle sine evner til at hjælpe mig til

56 - Gud vil helbrede vores hjerter

at lykkes.

Når Gud kommer nær og hjælper os med at opdage, hvad vores syge hjerter forventer af ham, gør han det ikke, fordi han forventer, at vi skal fikse eller helbrede os selv. For han kender os bedre, end vi kender os selv. Han gør det, fordi han selv vil fikse problemet. Han vil hjælpe os med at se problemet og vil samtidigt give os et fantastisk tilbud: ”Må jeg få lov til at hjælpe dig med dette problem? Må jeg få lov til at rense dit hjerte for disse tanker, så jeg kan give dig mine tanker i stedet?” Heldigvis forstod jeg dette, og derfor forsøgte jeg ikke at fikse mig selv. Jeg omvendte mig fra hver eneste løgn, drømmen åbenbarede for mig, og tog imod Guds invitation til at rense mig og til at give mig hans sande tanker i stedet. Det var starten på en lang rejse, hvor Gud langsomt, men sikkert vendte op og ned på mit hjertes forventninger til ham. Det er en vandring, som fortsætter den dag i dag.

Alle kristne har to billeder af Gud

En af de vigtigste ting, som jeg har lært igennem denne vandring, er dette: Som kristne mennesker i en falden verden har vi to vidt forskellige billeder af Gud i vores liv. Det ene billede findes i vores hoveder, mens det andet bor i vores hjerter. Det første bygger primært på teorier, mens det andet bygger på erfaringer. Det er desværre ikke et emne, som vi hører så meget om i kirkerne, men det er alligevel noget, som jeg tror, at de fleste kristne vil kunne genkende, når jeg præsenterer det for dem.

A) Hovedets teologiske billede af Gud.

Alle kristne har et billede af Gud, som afspejler, hvad han eller hun tænker om Gud i sit hoved. Dette billede er formet og tilpasset Bibelens lære om Gud, hvilket er grunden til, at jeg har kaldt det for vores ”teologiske billede”. Det bygger primært på den undervisning, som vi modtager om Gud i henholdsvis kirken, kristne bøger, YouTube videoer og mange andre steder,

men det bliver afpudset og tilpasset den enkeltes personlige læsning af Guds Ord. Det er alt i alt det bedste og mest korrekte billede af Gud, som en konkret person kan skabe af Gud i sit hoved.

Der vil generelt være bred enighed imellem kristne om selve billedet, selv om man kommer i forskellige kirker, fordi vi bruger den samme Bibel. Vi er alle sammen enige om, at Gud er allestedsnærværende, grænseløs, almægtig, hellig, evig, højt ophøjet, trofast, grænseløs i kærlighed, barmhjertig, osv. For det er det, Bibelen fortæller os.

B) Hjertets billede af Gud.

Dog har alle kristne også et billede af Gud i deres hjerter. Dette billede bygger ikke på Bibelen, men på vores erfaringer fra livet. Hvis Ånden er kommet ind i vores hjerter og har fået plads til at give os erfaringer af Guds godhed, nåde og trofasthed, vil vores indre billede af Gud også afspejle dette. Men kun i det omfang, at Ånden har fået plads. For alle de områder af vores hjerte, hvor vi endnu ikke har klaret at lukke Ånden ind, rummer også oplevelser og erfaringer fra livet, som er med til at skabe hjertets billede af Gud. De påvirker os hver eneste dag og i hver eneste situation, som møder os.

Lad os tage et eksempel: Hvis et menneske har oplevet svigt eller vedvarende manipulation i barndommen, vil disse erfaringer plante spirer af gift og mistillid i vedkommendes hjerte, som vil påvirke hans eller hendes forventninger til både Gud og andre mennesker. Det var det, der skete i mit liv. Jeg havde områder med sår i mit hjerte, som var opstået pga. svigt i barndommen, hvor mine forældre ikke havde klaret at give mig det, som jeg havde brug for. Jeg havde i stedet lært, at andre menneskers behov var vigtigere end mine. Dette sårede område af mit hjerte spredte så meget gift og mistillid til resten af hjertet, at det var det, som styrede mit liv i mange år. Derfor blev jeg et menneske, som var tvunget til at være noget for andre hele tiden,

58 - Gud vil helbrede vores hjerter

og som ikke forventede, at andre ville være der for mig. Selv om mit hoved kendte sandheden om Gud som den gode hyrde, der opsøger sine får, så forventede mit hjerte aldrig, at Gud ville opsøge og hjælpe mig.

Her er et par eksempler, hvor man kan se disse to billeder af Gud i funktion:

1) Andagtstider: I landets forskellige kirker bekender de kristne igennem bønner, salmer og lovsange, at Gud er ufattelig god, at vi elsker ham af hele hjertet og at vi ikke kan undvære ham et eneste øjeblik. Men på trods af denne bekendelse har flertallet af kirkegængerne svært ved at finde tid til at være sammen med Gud, når de ikke længere er i kirke. De har altså tanker i hovedet, der fortæller dem, at det bedste i hele livet er at kende Gud. Men de har samtidigt sår i hjertet og oplevelser fra livet, som har fyldt deres hjerter med negative forventninger, så de alligevel ikke forventer, at han vil komme nær, når de søger ham. Derfor ender de med at prioritere alverdens forskellige ting højere end Gud, selv om deres hoveder ved, at Gud er det bedste af det bedste.

2) Økonomi: Som kristne ved vi, at Gud er vores forsørger, og at han er ufejlbarlig i sin trofasthed. Således bekender vi – med to ben solidt plantet i Bibelen, at vi kan stole 100 % på Gud med vores økonomi. Men alligevel ser vi, at det kun er meget få kristne, som virkelig træder ud af båden og vælger at stole helt på ham. Hvorfor? Fordi vores hjerter ikke har lært at stole på ham. Vi bilder os ind, at vi stoler på ham, når vi har en god og sikker indtægt, men hvis vi pludselig stod helt uden indtægt og ikke havde andre end Gud til at redde os, ville sandheden om, hvor lidt vi stoler på Gud, blive åbenbaret. Tro mig, sandheden om dit hjerte er ikke et behageligt syn, når livets kriser hjælper dig til at skrælle de øvre facadeagtige lag af.

Kirkernes overfokus på hovedet

Desværre er det meste af vores undervisning i kirkerne tilrette-

lagt for vores hoveder og ikke for vores hjerter. Vi har lært, at det er vores teologiske forståelse af Gud, som er kirkens fundament. Derfor former vi kirkerne ud fra den tanke, at vi skal rettes ind efter Gud, og det er selvfølgelig godt og rigtigt. Men vi gør det på en måde, hvor det bliver os, der skal opsøge Gud i stedet for at skabe plads for, at han kan opsøge og finde os. Vi gør kirken til et sted, hvor vi skal demonstrere, hvem vi er, i stedet for at gøre den til Guds egen bolig, hvor han som himlens fuldkomne fader får plads til at demonstrere, hvem han er. Samtidigt forventer vi i vores humanistiske stolthed, at vi kan forvandle os selv, hvis blot vi kender sandheden om Gud.

I forlængelse af dette har de fleste kirkegængere lært, at deres forvandling sker i takt med, at de modtager ny viden om Gud. Derfor måler de værdien af kirkens undervisning ud fra, om den indeholder noget nyt eller ej. Men hvis det virkelig passede, at vi blev forvandlet ved at lære noget nyt om Gud, ville vores kirker opleve langt mere forvandling og gennembrud end det, vi ser. For vi hører så meget fantastisk undervisning, både i kirkerne og via nettet, at vi hele tiden lærer nyt. Men på trods af dette, ser vi ikke de store resultater.

Den vigtigste grund til, at ny viden om Gud ikke medfører radikal forvandling, er dette: Når det kun er vores hoveder og ikke vores hjerter, der modtager ny viden om Gud, er det os selv, der skal implementere og skabe selve forvandlingen. For vi har kun modtaget tanker, men mangler at modtage den forvandlende kraft. Vores hoveder har forstået en sandhed om Gud. Fx at "Gud er kærlighed". Men vores hjerter har endnu ikke erfaret denne sandhed som en livsforvandlende virkelighed. Hvis sådanne tanker i hovedet skal medføre forvandling, er det derfor nødvendigt, at vi finder kraften til at gennemføre forvandlingen inde i vores egne hjerter. Heldigvis forventer Gud ikke, at vi skal forvandle os selv på denne måde. Han ønsker i stedet, at vi skal gribe fat i åbenbaringen, som han planter i vores hoveder, og sende den tilbage til ham som en invitation fra vores hjerter:

60 - Gud vil helbrede vores hjerter

”Ok, Gud, du er velkommen til at demonstrere denne sandhed i mit liv!” På denne måde giver vi Gud plads til at forme vores liv og til at føre os igennem en proces, hvorved vores hjerter bliver åbnet op, så vi kan erfare den sandhed, som vores hoveder har grebet.

Det er nemlig først i selve mødet med Gud, at vi bliver radikalt forvandlet. For det er ham, der forvandler os. Enhver åbenbaring, som bliver plantet i vores hoveder, er derfor først og fremmest en forsmag på det, Gud vil gøre. Den er givet til os som en himmelsk vejviser, der peger hen mod det livsforvandlerende møde, som Gud inviterer os til at få. Det var det samme, Jesus ville lære sine tilhørere, da han udtalte følgende i **Joh 5,39-40**: *”I gransker Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig. Og dog vil I ikke komme til mig og få liv.”*

De fleste kirker behandler som sagt vores teoretiske viden om Gud som det vigtigste, vi har, men sådan tænker Gud slet ikke. For han ser ikke på det ydre, men på hjertet (jf. **1 Sam 16,7**). Han er mere optaget af, hvad dit hjerte rent faktisk forventer af ham, end af alle de sandheder, som du bekender med din mund. For han ved, at dit gudsliv formes langt, langt mere af dit hjertes forventninger end af dit hoveds teoretiske forståelse. Tænk på mine to eksempler med andagtstider og økonomi igen. Selv om dit hoved har forstået, at Gud er god og trofast, så formes din daglige vandring med ham alligevel mest af dit hjertes forventninger. Hvis dit hjerte fx forventer at blive skuffet, vil dette overdøve de bibelske sandheder, som dit hoved er fyldt med, og det vil bremse dig fra at komme til ham og fra at stole helt på hans forsørgelse. Derfor er det langt bedre for dig, at Gud hjælper dig med at genkende sandheden om dit sårede hjerte i stedet for at gøre det, som kirken forventer af Gud. At han skulle blive ved og ved og ved med at fortælle dit hoved på tusind forskellige måder, at han er god og trofast. Som om forvandlingen vil ske, når du har hørt en tanke tilpas mange gange.

Heldigvis er Gud langt visere end det, vores kirker forventer af ham. Hans planer og tanker er altid langt over vores – ”*som himlen er over jorden*” (jf. **Es 55,8-9**). Han ved, hvordan vi fungerer, og derfor vil han ikke nøjes med at mødes med dig i dit hoved, hvor han kan sige det samme igen og igen, uden at det ændrer særlig meget. Han forstår, at selv om du har lært en masse sandheder om ham, så er der ikke den store dybde i disse tanker. For det, dit hoved ved om Gud, er ofte som en tom, ydre skal, der kun har meget lidt til fælles med det, der bor inde i dit hjerte. Hvis han vil i kontakt med dig på en måde, hvor hans berøring medfører radikal forvandling, er han nødt til at komme i kontakt med dit hjerte.

At leve ud fra vores hjerter

Johannes Chrysostomos, som var en af de mest kendte kristne forkyndere fra det fjerde og femte århundrede, udtalte en gang: ”Når du har fundet døren ind til dit eget hjerte, vil du snart finde ud af, at det er den samme dør, der fører ind i Guds nærvær.” Der er så meget visdom i denne udtalelse, at den fortjener en gentagelse: ”Når du har fundet døren ind til dit eget hjerte, vil du snart finde ud af, at det er den samme dør, der fører ind i Guds nærvær.” Med andre ord siger han, at jo mere du lærer dit eget hjerte at kende, jo lettere vil det være for dig at åbne dit hjerte for Gud. Sådan vil det i hvert fald være, hvis du giver ham plads til at helbrede dit hjerte, når du opdager sår. For det, som hindrer dig fra at få mere af Gud, er ikke placeret i Guds hjerte. Det er kun i dit hjerte, at der findes forbehold, tvivl og tilbageholdenhed. Hos ham findes der absolut intet af den slags, fordi han allerede har lagt alt, hvad der var negativt og strafbart på Jesus, mens han hang på korset. **Kol 2,14**: ”*Han slettede vort gældsbevis med alle dets bestemmelser imod os; han fjernede det ved at nagle det til korset.*”

Dette forklarer selvfølgelig også, hvorfor Gud er så enormt motiveret for, at du skal lære dit eget hjerte at kende. For han vil

62 - Gud vil helbrede vores hjerter

fjerne enhver hindring, som holder dig på afstand af ham, og siden alle hindringerne sidder i dit hjerte, starter Guds forvandling dér.

I sin lignelse om sædemanden sætter Jesus også fokus på hjertet. Hør blot, hvordan han udlægger den for sine disciple i **Luk 8,11-15**: *”Men dette er meningen med lignelsen: Sæden er Guds ord. De på vejen er dem, der har hørt ordet; derefter kommer Djævelen og tager ordet bort fra deres hjerte, for at de ikke skal tro og blive frelst. De på klippen er dem, som med glæde tager imod ordet, når de har hørt det; men de har ikke rod, de tror kun til en tid og falder fra, når prøvelser sætter ind. Det, som faldt mellem tidslerne, det er dem, der har hørt ordet, men kvæles af livets bekymringer og rigdomme og nydelser, så de ikke bærer moden frugt. Men det i den gode jord, det er dem, der hører ordet og bevarer det i et smukt og godt hjerte, er udholdende og bærer frugt.”* Gudsrigets såsæd bliver altså ikke sået i et menneskes hoved, men i et menneskes hjerte, og det er hjertets ”jord-type”, der afgør, om såsæden bærer frugt eller ej.

Alt dette viser os, at livet med Gud vokser ud fra vores hjerter og ikke ud fra vores hoveder. Desværre oplever jeg, at denne sandhed ofte bliver glemt eller overset i de fleste kristne kredse, fordi kirkerne – som tidligere omtalt – har gjort vores forstandsmæssige og teologiske viden om Gud til det afgørende fundament for vores kristne tro. Denne overfokus på hovedets tanker har ændret vores forståelse af livet med Gud, så vi næsten ikke kan genkende Bibelens tanke om, at *”jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig ... ”* (**Gal 2,20**). Livet med Gud udlægges i stedet som det liv, vi skal leve for Gud, og udfoldes igennem en lang række ting, vi skal gøre for at udleve de sandheder, som vores hoveder har grebet. Med andre ord har de fleste kristne lært, at livet med Gud er noget, som handler om pligt og ikke om lidenskab. Det handler om det, vi skal gøre og ikke om det, Gud gør.

Mærk selv efter, om ikke du kan genkende dette udsagn: At

være kristen medfører en lang række pligter: Du skal leve rigtigt, du skal fortælle andre om Jesus, du skal komme i kirke, du skal bede, du skal læse i Bibelen, du skal adlyde dine ledere, du skal give tiende, og meget, meget mere.

Her er der sikkert nogle af jer, der tænker: ”Ja, men hvad er der galt med det? Hver eneste pligt, som kirken bebyrder sine tilhørere med, afspejler Bibelske bud og regler. Det er udelukkende ting, som Gud kalder os til at gøre, og ikke noget, som kirken selv har fundet på.” Det er selvfølgelig rigtigt, MEN Gud har aldrig tænkt, at vi skulle gøre det hele af pligt. Det var ikke meningen, at vores hoveder skulle overtage styringen med livet og være som en taktmester, der driver os til at gøre det rigtige. Absolut ikke! Det var meningen, at vi skulle lære at leve efter Guds forbillede. Drevet af lidenskab og ikke af pligt. For Gud gør aldrig noget af pligt! Alt, hvad han gør, gør han med lidenskab og kraft. Jf. **5 Mos 4,24**: *”For Herren din Gud er en fortærende ild, en lidenskabelig Gud.”* Han er altid 100 % nærværende i hver eneste ting, han gør, og det er ikke muligt for ham at være halvhjertet. Tænk fx på hvor helhjertet og lidenskabelig hans vrede er, selv om han direkte erklærer, at han hellere vil vise nåde (jf. **Ez 18,32** og **Åb 14,10**).

Ingen tager mit liv fra mig

Jeg kan tydeligt huske, hvordan Gud satte fokus på dette tema i mit liv. Jeg var ved at læse kapitel 10 i Johannes evangeliet, da jeg pludselig stødte ind i nogle vers, som chokerede mig så meget, at jeg blev nødt til at læse dem igen og igen. **Joh 10,17-18**: *”Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit liv til for at få det tilbage. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at få det tilbage. Og det har min fader påbudt mig at gøre.”* Det var selve udsagnet *”ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv”*, som ramte mig. Jeg tænkte: Hvis nogen skulle føle sig tvunget og forpligtet til at gøre noget, så måtte det være Jesus. Hvis ikke

64 - Gud vil helbrede vores hjerter

han gav sit liv, ville hvert eneste menneske på jorden ende sit liv i helvede. Hvordan kan Jesus sige, at der ikke er nogen, der tager hans liv fra ham? Hvis jeg var i hans sko (og jeg takker Gud for, at det ikke er tilfældet), ville jeg i den grad føle, at jeg var tvunget til at give mit liv. Men ikke Jesus. Han gav ikke sit liv, fordi han var tvunget til det, men fordi han ønskede at gøre det. Han gjorde det ikke af tvang eller af pligt, men af hjertet.

Med udgangspunkt i denne oplevelse, førte Gud mig igennem en proces, hvor han lærte mig at se, hvilken enorm forskel det gør, om man gør noget af pligt eller af hjertet. Om Jesus gav sit liv, fordi han var tvunget til det, eller fordi han ønskede det, ville selvfølgelig ikke ændre på slutresultatet. Begge veje fører til korset. Men det ville gøre en voldsom forskel for hans følelser og tanker, mens han fortsat levede, hvis han tænkte, at korset var noget, som han blev tvunget til at gøre i stedet for at være noget, som han selv valgte at gøre.

Jeg kan bedst udstille denne forskel med en simpel illustration: En mand havde 200 kr. i sin pung, men så skete der noget. Scenarie 1: Der kom en tyv, som hed ”pligt”. Han stak en kniv frem og sagde: ”Giv mig dine penge!” og derved blev manden frarøvet sine 200 kr. Scenarie 2: Manden mødte en fattig dame med et meget sultent barn. Hendes nød og barnets tårer rørte hans hjerte, og han åbnede straks sin pung og gav 200 kr. til moren. Efterfølgende gik han derfra med et stort smil på sine læber.

Begge scenarier medførte det samme økonomiske ”tab”. Men på trods af dette var mandens oplevelser fra de to scenarier overhovedet ikke ens. Ved det første scenarie følte manden, at de 200 kr. blev taget fra ham ved tvang, men ved det andet var gaven hans eget frie valg.

Hvis Jesus havde givet sit liv, fordi pligten tvang ham til det, ville det på samme måde have skabt en lang række negative følelser i ham. Samtidigt ville hans hjerte ikke have været 100

% til stede i selve valget. Men Jesus faldt ikke i den grøft. Han erklærede i stedet: *"Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv."* Han gav sit liv, fordi han valgte at gøre det. Der var ikke et eneste øjeblik, hvor han ikke kunne nedkalde tusindvis af engle fra himlen til at redde sig (jf. **Matt 26,53**), men han gjorde det ikke. For det var lidenskab og ikke pligt, der drev ham. Han udholdt korsets smerte og skam *"for den glædes skyld, der ventede ham,"* (**Hebr 12,2**). Han så for sit indre blik en uvurderlig skat af mennesker, som han elskede mere end sit eget liv, og derfor valgte han dødens vej. **Matt 6,21:** *"For hvor din skat er, dér vil også dit hjerte være."*

Glæde og frihed

Denne åbenbaring har bragt mere glæde og frihed til mit liv end nogen anden ting, som Gud har vist mig. For jeg har som tidligere nævnt været en menneskebehager det meste af mit liv, og det betød desværre, at jeg var en slave af pligten og af andres forventninger. Jeg gjorde alt "det rigtige", men havde næsten ingen glæde i mit liv. Ja, jeg var forbavsende tæt på at blive udbrændt flere gange, og jeg overvejede ofte, om jeg havde en latent depression. Alt dette havde sit udspring i mit pligtstyrede liv. For de ting, jeg gjorde for Gud og for andre, var IKKE motiveret af mit eget hjerte. Livet havde lært mig at overhøre mit hjertes signaler og havde i stedet gjort pligten til min herre og mester. Derfor gjorde jeg langt mere end det, jeg havde lyst til at gøre, og jeg fik kun meget lidt ægte glæde ud af mine mange gerninger. Faktisk følte jeg, at Gud og kirken og mine venner "tvang" mig til at give alt for meget, og det gav mig nogenlunde samme følelse som at blive frarøvet de "200 kr."

Jeg husker tydeligt en af de første gange, hvor Gud udfordrede mig med den åbenbaring, han havde givet mig. Vores ældste søn, Samuel, havde en periode, hvor han ofte fik mareridt, og fordi min kone mistede søvn på at amme vores lille Sofie om natten, var det næsten altid mig, som måtte tage mig af Samuel.

66 - Gud vil helbrede vores hjerter

Jeg gjorde det trofast og uden at brokke mig, fordi jeg var enig i, at det var mit ansvar, men indvendigt følte jeg, at min søns mareridt stjal min nattesøvn og mit overskud. Når jeg lagde mig til at sove igen, efter endnu et mareridt havde tvunget mig ud af sengen, var jeg både frustreret og irriteret.

Men her hviskede Gud til mit hjerte: “Peter, du har et valg. Du kan enten lade omstændighederne diktere dit liv og behandle din søns behov som noget, der stjæler noget fra dig ... eller du kan se hele situationen som en fantastisk anledning til at vise din søn, at han er elsket og beskyttet, når han har allermest brug for det.” Ved Guds nåde valgte jeg den anden mulighed, og det vendte hele situationen på hovedet. For så snart mit hjerte var blevet grebet af at elske min søn midt i hans krise, var det ikke længere omstændighedernes krav, som styrede mit liv. Jeg blev en langt bedre farmand for min søn, når jeg kom til ham om natten, og jeg kunne efterfølgende falde i søvn igen med glæde i hjertet og med et smil på mine læber.

Pligten er en tyv!

Så længe vores kirker behandler kristendommen som noget, der først og fremmest handler om vores hoveders teoretiske viden om Gud (vores teologi), mens der kun fokuseres meget lidt på selve hjertet, vil det medføre en form for tro, der er styret af fornuften og ikke af hjertet. Dette er en katastrofe af to forskellige grunde.

For det første er det en illusion. Livet med Gud leves fortsat ud fra dit hjerte, selv om du har lært at leve det ud fra dit hoved. For Gud bor ikke i dit hoved, men i dit hjerte (jf. **Ef 3,17**, **Gal 4,6** og **Rom 5,5**), og han har ingen planer om at flytte. Hvis din tro primært formes af dit hoved, og du ikke har den store kontakt med dit hjerte, betyder det sandsynligvis, at du har en fattig vandring med Gud. Du kan sagtens have et helt liv af gode gerninger, som du udfører for Gud, men det vil være gerninger, du gør for Gud, og ikke gerninger, Gud gør igennem dig.

Det ”fællesskab”, du får ved at knokle for Gud på denne måde, bygger på dine betingelser og på dine evner. Det har meget lidt til fælles med det liv, Gud har klargjort til dig, hvor det ikke længere er dig selv, der lever, men Kristus, der lever i dig (jf. **Gal 2,20**). De fleste kristne, som lever ud fra deres hoveder, er ganske uvidende om, at de næsten ikke kender Gud i hjertet. De ved utrolig meget om Gud, og derfor tænker de, at de kender Gud. Men de har ingen tæt og livsforvandlende vandring med Gud i den virkelige verden. Deres vandring foregår først og fremmest i og ud fra deres egne hoveder.

For det andet vil det medføre et liv med en begrænset mængde glæde og frihed. Det var det, jeg erfarede igennem mit pligtstyrede liv. Når vores liv leves ud fra vores hoveder og ikke ud fra vores hjerter, vil det være pligt og ikke lidenskab, som driver os. Det vil medføre et liv, hvor Guds krav og bud tilsyneladende modarbejder og underminerer det liv, som dit hjerte har lyst til at leve. For hjertet vil ofte opleve lovens regler som noget, der bremser dig fra at gøre det, du gerne vil, og tvinger dig til at gøre det, du ikke vil.

I modsætning til dette ønsker Gud, at dit liv skal leves ud fra dit hjerte. Han vil bruge loven til at udstille, hvor dit hjerte er sygt, så han kan helbrede disse syge områder af dit hjerte. For han ønsker, at dit hjerte skal lære at elske det, Gud elsker, og at hade det, Gud hader. Hør blot, hvad **Salme 45,8** profeterer om Jesus, den kommende Messias: *”Du elsker ret og hader uret, derfor har Gud, din Gud, salvet dig med glædens olie frem for dine lige.”* Normalt forbinder vi ikke glæde med mennesker, som er meget optaget af lov og ret, men denne salme profeterer om Jesus, at han ville være et menneske med en forbavsende mængde glæde, fordi han *”elsker ret og hader uret.”* Hans lovoverholdelse medførte stor glæde, fordi det hele strømmede ud fra hans hjerte og ikke ud fra hans hoved. Han elskede, ikke fordi han skulle, men fordi hans hjerte elskede at elske.

Herved åbenbarede han også, hvordan himlens Gud elsker

68 - Gud vil helbrede vores hjerter

alle mennesker. Han elsker, ikke fordi han skal, men fordi hans hjerte er fyldt til bristepunktet med kærlighed. Det er det liv, han kalder os til at leve. Til først at erfare hans kærlighed i hjertet og til derefter at leve den ud. Som mennesker, der elsker, fordi han elskede os først.

Helligåndens begrænsninger

Fil 4,13: *"Alt formår jeg i ham, der giver mig kraft!"*

Bibelen er fyldt med vers, der fortæller os, at alt er muligt for Gud, og at absolut ingen kan måle sig med ham. Derfor virker det selvfølgelig lidt underligt, når jeg bruger overskriften "Helligåndens begrænsninger" for dette afsnit. For Helligånden er Gud og har ingen begrænsninger. I forhold til ham er Satan så lille, at det er meningsløst at lave en sammenligning. Men på trods af hans enorme storhed, fortæller Bibelen os alligevel, at Ånden har en række begrænsninger i sit virke på jorden.

1 Kor 2,9-10: *"Men som der står skrevet: Hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opstået i noget menneskes hjerte, det, som Gud har beredt for dem, der elsker ham, det har Gud åbenbaret for os ved Ånden. **Thi Ånden ransager alt, selv Guds dybder.**"*

Når Ånden kommer ind i vores liv, vil han åbenbare ting, der er så store, at de overgår alt, hvad menneskeheden nogensinde har set eller hørt. I forhold til os mennesker, er dette selvfølgelig mega stort, og vi har derfor svært ved at tænke på det som begrænsninger. Men det er intet i forhold til Åndens grænseløse storhed. Han har så meget mere, han har lyst til at dele med os, som vi dog ikke er klar til at tage imod.

Samlet set siger Paulus i disse vers: Guds planer for os er så store, at de overgår vores vildeste drømme, men han har givet os Helligånden, så han selv (Helligånden i os) kan åbenbare og virkeliggøre disse fantastiske planer for os. For at give os så meget som overhovedet muligt udforsker Ånden alt – selv Guds

dybder. Han gør det ikke, fordi han er blevet glemsom og er nødt til at genopdage, hvem Gud er. Nej! Han gør det hele på vores vegne og for vores skyld. Han undersøger alt ved at stille dette simple spørgsmål på vegne af hvert enkelt barn af Gud: "Hvad er dette barn i stand til at tage imod? Hvilke åbenbaringer er han eller hun klar til at gribe?"

Det var det samme, Jesus kommunikerede til sine disciple, da han skulle klargøre dem til den tid, hvor de skulle undvære ham. **Joh 16,12-13:** *"Jeg har endnu meget at sige jer, men det kan I ikke bære nu. Men når han kommer, sandhedens ånd, skal han vejlede jer i hele sandheden; for han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale, og hvad der kommer, skal han forkynde for jer."* Læg især mærke til, hvad Jesus fortæller os om Helligånden. *"... han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale ..."* Dette er en nøgle til at forstå, hvordan Helligånden virker. Selv om han er Gud og ved alt, vil han alligevel ikke tale til os på egne vegne. Han vil tale til os på vegne af Jesus (jf. **Joh 16,14-15**), og han vil kun forkynde det, som han modtager fra himlen.

Det minder mig om Jesus, som erklærede: **Joh 8,28b** *"... jeg [gør intet] af mig selv; men som Faderen har lært mig, sådan taler jeg."* **Joh 5,19:** *"Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre; for hvad Faderen gør, det samme gør også Sønnen."* Jesus måtte selvfølgelig give afkald på sine guddommelige egenskaber for at blive menneske (jf. **Fil 2,6-7**), og det forklarer hans dybe afhængighed af Gud. Men hvordan forklarer vi Åndens selvvalgte afhængighed, når han fortsat er 100 % Gud med alt, hvad det indebærer? Svaret er ganske enkelt. Helligånden begrænser sig selv, fordi han respekterer menneskets gudgivne mandat til at herske på jorden. Han er ikke udsendt for at overtage det ansvar, Gud gav til mennesket ved skabelsen, men for at hjælpe os med at bære ansvaret.

Han kom som en mor, der træder ind på barnets værelse for at lære barnet at rydde op. En sådan dygtig mor kunne

70 - Gud vil helbrede vores hjerter

sagtens rydde op på ingen tid, hvis det var det, hun ville, men for barnets skyld lader hun oprydningen foregå i et meget langsomt tempo. For det er barnets opgave. Hendes opgave er at hjælpe barnet med at udføre sit arbejde. På samme måde kunne Helligånden sagtens løse alle verdens problemer på et millisekund, hvis det var det, han ville, men det er ikke hans opgave. Han er udsendt fra himlen for at udruste os til den enorme opgave, som Gud gav mennesket ved skabelsen. Den treenige Gud erklærede fra begyndelsen, at jorden er menneskenes ansvar, og han vil ikke overtræde sin egen bestemmelse, så længe jorden består. Jf. **Rom 11,29**: *"For sine nådegaver og sit kald fortryder Gud ikke."* Altså er Ånden ikke kommet for at herske som grænseløs Gud på jorden. Han er kommet for at hjælpe os til at blive de mennesker, som Gud har skabt os til at være. Han er kommet for at udruste os til at herske, som Gud selv hersker, med nåde og retfærdighed. Det er det, som er Helligåndens opgave. Han kom ikke for at demonstrere, at han formår alt, men for at vise os, at vi formår alt, når han bor i os (jf. **Fil 4,13**).

Derfor taler han ikke af sig selv, men stiller sig afventende sammen med os mennesker, hvor han hele tiden står klar til at gribe fat i og videregive alt, hvad der bliver frigivet fra himlen. Han placerer sig i vores sted og går målrettet efter at stråle igennem vores liv. For hans opgave er ikke at løse verdens problemer, men at hjælpe os med at løse dem. Hans opgave er ikke at være ubegrænset Gud, men at udruste os til at blive den slags mennesker, der baner vejen for en ubegrænset Gud. Han har al viden om alle ting, men han giver først konkrete åbenbaringer til mennesker, når de har demonstreret, at de er klar til at modtage dem. Således begrænser han sig til det, villige mennesker giver Gud plads til at gøre. Fx længes han altid efter vækkelse og gennembrud overalt på jorden, men han vil alligevel ikke overtrumfe vores gudgivne ansvar, og derfor bliver hans drøm kun til virkelighed, hvis han kan finde villige og lydige mennesker, der vil give ham plads til at virke igennem dem.

Men kirken misforstår dette

Desværre ser jeg, at kirken generelt misforstår Helligåndens opgave ved at behandle ham som en grænseløs Gud, der virker uafhængigt af os. Man ligestiller ham med Gud i himlen og forventer derfor, at han vil herske lige så frit på jorden, som Gud hersker i himlen. Dette medfører en række negative konsekvenser.

For det første giver denne misforståelse af Ånden et helt forkert billede af Gud. For hvis vi tror, at han hersker uhindret i vores liv, vil vi automatisk komme til at behandle vores manglende gennembrud som noget, der er Guds vilje. Denne person blev ikke helbredt ... det betyder, at Gud ikke ønsker at helbrede vedkommende. Vi bad om noget, som Gud har lovet at give os, men fik ikke bønsesvar ... det betyder, at Gud ikke ønsker at give os det. Den slags oplevelser planter et helt forkert billede af Gud i vores hjerter. De lærer os, at Gud næsten aldrig har lyst til at helbrede de syge, og at han åbenbart ikke vil give os de gaver, som han ellers har lovet os i sit Ord. I modsætning til dette vil en sund forståelse af Helligåndens begrænsninger hjælpe os til at se, at hindringen til vores gennembrud altid sidder i vores menneskelige verden og i vores sårede hjerter. Helligånden ønsker altid at helbrede og at demonstrere, at Gud er trofast, men han bliver desværre begrænset af den vantro og mistillid, som fylder vores hjerter.

For det andet vil denne misforståelse medføre passivitet i kirkerne. For hvis vi tænker, at en grænseløs Gud bor i os, og at han hersker uhindret over os, vil det give os en illusion af, at Guds vilje altid sker i vores liv. Dermed bliver det ikke så vigtigt, hvad vi gør med vores liv. For Ånden er langt større end os og han vil altid sørge for, at Guds vilje sker alligevel. Men det er ikke sådan, Ånden virker. Han har gjort sig afhængig af os, fordi han ikke vil umyndiggøre os og overtage styringen. Hvis kirken bliver passiv, vil Helligånden derved blive så begrænset, at man ikke længere vil kunne mærke hans tilstedeværelse. Hvis

72 - Gud vil helbrede vores hjerter

kirken derimod bliver vakt og sat i brand for at gøre Guds vilje, vil Helligånden få plads til at gøre så meget, at han vil kunne mærkes og ses igennem alt, hvad kirken gør.

For det tredje har denne misforståelse af Helligånden skabt en usund og farlig lære om Guds grænseløse kraft i mig, som ikke tager højde for Åndens begrænsninger. Den tager udgangspunkt i konkrete vers som fx **1 Joh 4,4** *”han, som er i jer, er større end han, som er i verden”* eller **1 Joh 5,4**: *”For alt, hvad der er født af Gud, overvinder verden; og den sejrer, som har overvundet verden, er vor tro.”* Disse vers misbruges til at erklære, at enhver fjende, som jeg vælger at gå op imod, vil blive besejret. For han, som er i mig, er større end den magt, som kommer imod mig. Det er altså ikke så vigtigt, om jeg lever med visdom og menneskelig fornuft, for Åndens kraft overtrumfer alt.

Men som jeg allerede har forklaret, vil Ånden ikke give os mere end det, vi som mennesker er klar til at tage imod. Vi kan altså ikke proklamere, at Gud vil give os milliarder, når vi ikke engang kan klare at forvalte et langt mindre beløb til Guds ære. Helligånden er ikke en pengeautomat eller en magisk kraft, som vi kan styre, som vi vil. Han baner ikke vejen for Guds rige via højtråbende proklamationer, men via mennesker, der ærer Gud med deres liv. Det overnaturlige liv, som han kalder os til at leve, leves ikke ud fra en selvoppustelig ønsketænkning om, hvad vi gerne vil have. Åndens overnaturlige liv er i stedet det mest naturlige liv, der findes. Det er det liv, som Gud har udtænkt for os. Det leves ud fra vores hjerter, og det vokser i takt med, at Ånden får mere og mere plads i dit og mit liv.

Min velsignelsesbøn for dig

“Må Gud give dig mod og styrke til at gå på opdagelse i dit eget hjerte. Må han hjælpe dig til at mærke din indre smerte og skam, så du kan bringe det hele til ham. For så vil du få de mest vanvittige byttehandler i stedet. Glæde i stedet for sorg. Frihed i stedet for fangenskab. Liv i stedet for død.”

Spørgsmål til refleksion:

1. Overvej for dig selv: Lever du dit liv ud fra dit hjerte eller ud fra dit hoved? Og i forlængelse af dette: Er det lidenskab eller pligt, som styrer dit liv? Del dine tanker og ønsker med Helligånden.

2. Spørg dig selv: "Hvad forventer mit hjerte egentlig af Gud? Forventer jeg at blive skuffet ... at blive svigtet ... at blive overset ... eller at Gud rent faktisk vil velsigne mig med alt, hvad han har?"

3. Når Gud peger på et problem i dit liv, gør han det for at tilbyde dig en byttehandel. "Må jeg få denne ting og give dig noget andet i stedet?! Hvad tror du, at Gud vil give dig i stedet for de ting, som han har peget på i dit liv, mens du har læst dette kapitel?"

De tre kapitler, som du har læst af bogen er en gratis smagsprøve. Hvis du vil læse mere af bogen, bliver du nødt til at købe den :-)

Bogen kan købes via Peter Tinggaards hjemmeside til 150 kr.

www.petertinggaard.dk